

POSTÁS DOLGOZÓ

A POSTÁSOK SZAKSZERVEZETÉNEK LAPJA

XXV. ÉVFOLYAM

2. SZÁM

1980. FEBRUÁR

ÁRA: 1 FORINT

1980 FEB 26

Elhunyt Besenyei Miklós szakszervezetünk főtítkára

Besenyei Miklós, a Postások Szakszervezetének főtítkára, 55 éves korában váratlanul elhunyt.

Szakszervezetek Országos Tanácsa,
Postások Szakszervezete

A székház homlokzatára kitűzött gyászlobogó látványa, majd a belépőkor hallott szomorú hír szinte megbénította szakszervezetünk központi vezetőségének február 16-án munkába igyekező dolgozóit. Elképzelték, hogy vezetőjük, aki még az előző napi munkatársi értekezleten a töle megszokott kedélyességgel adott útbaigazítást a soron következő feladatokhoz, aznap már haza sem térhetett otthonába? Hihetetlen, de igaz, hogy nem sokkal a munkaidő befejeződése után már életlenül találtak rá hivatali szobájában, iratai között, s a percekkel belül érkező orvosi segítség is hiábavaló volt. Lezárult tehát egy munkásélet, személyiségéhez méltó, de hegyetlen módon: munka közben, megtagadva a további sikereket és a jól kiérdemelt pihenést — ha ugyan élt volna vele...

Falusi kisiparos édesapjának mestersege nem sok jóval biztatta hajdanán, így még az akkor oly nagyra tartott polgári iskola négy osztályáról kiállított bizonyítvány birtokában is biztosabbnak látszott a megélhetés nyugdíjas állami alkalmazásában. Így vált postássá 1942-ben, a Krisztina Távközlési Központ távírdamunkásaként. A munkásmozgalommal való alkötözésének körülményei között szinte természetes, s a felszabadulás után az akkori húszéves Besenyei Miklós nevét nyomomban megtalálhatjuk mind a nyílt politikai küzdeletről lépő párt, mind az akkor megalakult postás szakszervezet névsorában.

Hamar felfigyelnek szorgalmára, megbízhatóságára, s 1949-ben már szakszervezetünk politikai munkatársa. Pályája gyorsan ível felfelé, tíz esztendő alatt végigjárja az osztályvezetői és titkári tisztségeket, s 1959-ben főtítkárrá választják. Két évtizeden keresztül vezette tehát a postások szakszervezeti mozgalmát, védte azok érdekeit, akik között vezetővé nevelődött.

A harminc esztendőn át végzett odaadó politikai munka — megtéve ugyanannyi időn keresztül tanulással, továbbképzéssel, hogy mind jobban és jobban megfeleljen felelősségteljes megbízatásának — meghozta gyümölcsét: a postás szakszervezeti tagság tiszteltetését és megbecsülését, munkatársainak bizalmát és szeretetét, felelősségteljes számos kiüntetés adományozásában is megnyilvánuló elismerését. Nyugodjék békében! Emlékét féltve őrizzük.

Eredmények, feladatok a munkaverseny-mozgalomban

A szocialista munkaverseny-mozgalom 1979. évi postai céljai összhangban voltak az MSZMP KB 1978. december 6-i ülésének megállapításaival, megvalósultak a SZOT és a KISZ KB 1978. december 15-i állásfoglalásának.

Az eredmények részletes és számszerű kimunkálása most folyik, így azokról teljes aprólékosan beszámolni még nem lehet. Az eddig szerzett tapasztalatok és a különböző fórumokon elhangzott beszámolók alapján azonban már most megállapíthatjuk, hogy a munkaverseny-mozgalomban elért eredmények nagymértékben hozzájárultak a postai szolgáltatások mennyiségi teljesítéséhez, valamint az 1979-ben elért színvonalhoz.

Az év második felében az MSZMP XII. kongresszusának, valamint felszabadulásunk 35. évfordulójának tiszteletére kibontakozott munkaverseny új lendületet adott minden területen. Kedvező hatása egyértelműen lemérhető volt az 1979. III. és IV. negyedében végrehajtott feladatokon, az elért eredményeken.

A kongresszusi pótvállalások többségükben közvetlenül a munkahelyi feladatokhoz kapcsolódtak, elősegítve ezzel az

(Folytatás a 3. oldalon)

A választások rendjéről döntött szakszervezetünk központi vezetősége

Szokatlan időpontban ült össze szakszervezetünk központi vezetősége. A tárgyaláson egyetlen napirendi pont előterjesztése: a szakszervezeti szervek újjáválasztásáról szóló határozat tervezete. Arról kellett dönteni, hogy milyen legyen az egyes szervek felépítése, milyen hatáskörrel rendelkezzenek, milyen feladatokat lássanak el, s ezeket a szerveket hogyan kell megválasztani. A határozat tervezetét Besenyei Miklós, szakszervezetünk főtítkára fűzött szóbeli kiegészítőt, megadva egyúttal indoklását, politikai alátámasztását.

Választási előkészületekkel, szervezeti változásokkal, a megválasztandó tisztségviselők jövőbeli feladataival, az újonnan alakuló testületekkel már foglalkoztunk lapunkban, az immár határozottá vált előterjesztés részletes ismertetésével tehát nem szándékoztunk ismétlésbe bocsátkozni. Az időszűrés tájékoztatásról — a szükséges megfontolások — a jövőben sem feledkezünk el, így tudósításunkban inkább a főtítkári kiegészítő lényegesebb gondolataival kívánunk foglalkozni.

A magyar szakszervezetek alapszabálya szerint a szakszervezeti vezető testületeket öt évenként újjá kell választani. Így a jelenleg működő szervek, tisztségviselők megbízatása a folyó évben lejár. A tisztújítás azonban az alkalommal különös jelentőséget kap — a bevezetésben is utaltunk rá — annál fogva, hogy más felépítésű bizottságokat, testületeket, másképp működő tisztségviselőket kell választani. Ez már önmagában is a mozgalom ez ideig kipróbált tevékeny résztvevőire és a nyomdokukban járó várományosaira összpontosítja a figyelmet.

Nem közömbös tehát, hogy a most tisztséget betöltő bizalmiak, hivatalban levő szakszervezeti bizottságok, tanácsok, azok tagjai milyen tömegkapcsolatokról, munkáról, eredményekről tudnak számot adni. A választások hosszú hónapokra elnyúló időszaka tehát párbeszéd, eszmecsere kell hogy legyen a vezető és a tagság között. Ennek során a felszínre kell áramolnia a tagság őszinte véleményének érdekeik eddigi képviselőiről, emellett azt is meg kell tudnunk, milyen igényeket támasztanak az új szervezettel szemben, mit várnak el a választásokat követően tisztséget viselő társadalmi és függetlenített munkatársaitól. E feladatunk ellátása közben jól hasznosíthatjuk majd az MSZMP XII. kongresszusának határozatait. Tehát az említett beszélgetések során nemcsak tájékozódunk kell, meg is kell értetnünk több mindent mai életünkben, elfogadhatunk a tagsággal a pártkongresszus által követendőnek kijelölt irányvonalat mind a gazdasági, mind pedig a politikai feladatokban. A beszámolóknak tehát nem szabad a reszortmunkák gépies összegezésévé válniuk, azt kell érzékeltetniük, hogy a szakszervezeti mozgalom mit nyújtott a tag-

ságnak, hogyan haladt előre az elmúlt öt év alatt, lelkiismeretes munkával mire lehet képes a jövőben.

A pillanatnyi helyzetben a tagság várhatóan a szokásosnál érzékenyebb lesz minden intézkedés iránt, amely őt közvetlenül vagy akár csak közvetve is érinti. Eppen ezért az érdekképviselőnek rendkívül körültekintően és megfontoltnak kell lennie. A kötelezők teljesítésének elősegítése mellett határozottan fel kell lépni minden olyan intézkedés ellen, amely sérti a dolgozók törvényes jogait.

E feladatokra — úgy véljük — az eddigig alkalmasabb lesz a magyar szakszervezetek által elhatározott új szervezeti forma, amely figyelembe veszi a mozgalom fejlődéséből fakadó követelményeket. Szervezetünk mostani felépítése mind az ideig kellőképpen segítette a szakszervezetek kettős feladatának teljesítését, egyúttal a szakszervezeti és üzemi demokrácia fejlődését, a bizalmiak jog- és hatáskörének bővítését. Ezzel egyidejűleg azonban a szükségesnél több vezetési szint alakult ki. Egyetlen szinten három szerv is: a szakszervezeti tanács, annak szűkebb bizottsága és együttes tanácskozásiakon a bizalmiak testülete is tevékenykedik. Ezáltal túlságosan áttételezett vált az irányító szervek és a tagság kapcsolata. Emiatt a vezető testületek döntései veszítettek tartalmukból, mire ismertekké váltak a tagság előtt, de a tagság véleményének, javaslatainak hatása is gyengült, mire a vezető szervekhez eljutott.

Az új szervezeti rendszertől azt várjuk, hogy közvetlenebb, egyszerűbb, rugalmasabb legyen a mostaninál, és jobban alkalmazkodjék a gazdasági egységek vezetési szintjeihez, ezáltal a mai követelményekhez. Ezért lesz az új szervezetben az alapszervi irányítója, egyszersmind a munkahelyi demokrácia fontos fóruma a bizalmiak testülete. Ebben a szereposztásban egy kézbe kerül a döntés és a végrehajtás. A bizalmi a csoportjában olyan feladatokat lát majd el, amelyek elhatározásában személyesen vagy küldöttje útján részt vesz.

Egyszerűbb ez a szervezet, mert kevesebb vezetési szintet hoz létre, továbbá kiküszöböli

a párhuzamos testületeket és fórumokat. Rugalmasságát viszont abban látjuk, hogy alkalmazkodni tud az igényekhez olyasmikben, hogy hol szerveződjenek alap-, illetve központi testületek, hol alakuljanak — igazodva a gazdasági vezetéshez — bizalmi csoportok, avagy főbizalmi választásoknak-e. Szakszervezeti képviselőt igazán csak ott lehet elvárni, ahol megfelelő hatáskörrel rendelkező gazdasági vezető dolgozik. Ezért célszűrő valóra váltani az „egy gazdasági vezető — egy bizalmi” elvet, persze nem mindenáron. A szakszervezeti csoportok nagyságának is megvan az ésszerű határa, s ez — véleményünk szerint — az 50–60-as létszám.

Az öt évenkénti szakszervezeti választások célja a személyi és testületi erők megújítása. Ez az ideai választásoknál az új szervezeti felállásnál fogva különös jelentőséget jut. Az újszerű munkamegosztás jóval nagyobb képességeket és elkötelezettséget kíván mind a leendő bizalmiaktól, mind a reszortfeladatokat ellátó szakszervezeti bizottsági tagoktól. Ezért kell megkülönböztetett figyelmet fordítani a megnövekedett feladatokra alkalmas személyek kiválogatására. A hármas követelmény szerinti alkalmazságot személyenként kell mérlegelni mind az előkészítés, mind a jelölés, mind pedig a választások során.

Milyen legyen a megválasztott tisztségviselő? Rendelkezzék először is önálló cselekvésre való képességgel, ne legyen híján a tagság megbecsülésének, szeretetének, s tudjon hatni dolgozó társaira, részeseivé tudja őket tenni a szervezeti életnek. Képviselnie kell a tagság álláspontját, de olykor meg is kell győznie csoportját a testületi döntések helyességéről. A bizalmi mind az is fontos, hogy személye megfeleljen az általa képviselt csoport összetételének. A zömével szakmunkásokból álló csoport bizalmija lehetőleg ne segéd- vagy betanított munkás legyen (ez a szempont persze fordítva is érvényes), ugyanígy legyen a bizalmiak között mérnök, technikus, ügyintéző és forgalmi tisztviselő is. A lényeg az, hogy azt ajánljuk és válasszuk meg bizalmiak, akik képesek arra, hogy csoportjainak érdekeit kifejezzék és képviseljék, tagságát

élő és alkotó közösséggé formálja, a testület elé kerülő előterjesztések megbeszélése útján munkatársait a döntések részeseivé avassa; egész tevékenységével a vele egy szinten működő gazdasági vezető méltó partnerévé váljék.

A személyi kérdésekkel kapcsolatban meg kell még jegyeznünk, hogy megfelelő tagsági idő birtokában bárki megválasztható szakszervezeti tisztségre.

Három fő szakaszra bonthatjuk a választásokkal kapcsolatos teendőinket. Az első szakasz az előkészítés. Jelenleg ebben tartunk, s eddig témánk tárgyalásakor is az itt követendő elveket, tennivalókat boncolgattuk.

A második szakasz a választások megszervezését, lebonyolítását foglalja magába. A választási szabályzat különös gondot fordít a demokrácia követelményeinek érvényesítésére. A bizalmiak esetében ez szinte magától értetődik, mivel személyüket nyílt szavazással választja meg csoportjuk tagsága. A többi szinten, amelyeken a titkos szavazás az előírás, jelölést előkészítő, majd a választó taggyűléseken jelölő bizottság működését kívánja meg a határozat.

E bizottságoknak az a feladatuk, hogy a tagság széles körével elbeszélgessenek a különböző tisztségek betöltésére számításba vett dolgozókról, alkalmasnak tartják-e őket szakszervezeti megbízatásra, elfogadják-e őket avagy kit javasolnak helyükbe; kit miért szeretnének megválasztani, illetve miért nem óhajtanak valakit a szakszervezeti bizottság vagy más vezető testület tagjaként.

A jól előkészített és demokratikusan lebonyolított választások után következik teendőink harmadik fő szakasza, a végrehajtás megszervezése. Ebben egyaránt bele tartozik az új szervezet, a vezető testületek működtetése, a kongresszusi határozatok végrehajtásának megkezdése, valamint a tisztségviselő felkészítése. Elsősorban az újonnan megválasztottak körülbírást, de gyors kiképzésére kell összpontosítani, ugyanakkor nem szabad szem elől téveszteni a folyamatos, szervezett oktatás jelentőségét sem.

A központi vezetőség határozatában pontosan megjelölte az elvégzendő feladatokat. Ezekről mindenki, akire bármilyen szerep is hárul a választásokból, megkapja a szükséges tájékoztatást. De értesül róla az együttes tanácskozáson részt vevő bizalmi-küldöttek útján az egész tagság is. Ha mindenki pontosan elvégzi a tennivalókat rá eső részét, s a tagság szintén vesz részt a választásokat megelőző eszmecsereben, majd lelkiismeretével hallgatva a legalkalmasabb, lemegebecsültebb dolgozóra adja szavazatát, minden remény megvan arra, hogy a kongresszust követően szakszervezetünk mindenki meglegedésére, helyesen fogja képviselni a postás dolgozók érdekeit.

Besenyei Miklós, szakszervezetünk főtítkára kiegészítőt mond az előterjesztéshez

A 78-AS AKCIÓ

1978 novemberében egy cikkre lettem figyelmes a Népszavában. A Budapest 78-as postahivatal dolgozói lakást építenek címmel. Az cikkíró akkor részletesen beszámolt a nagyszabású munkálakás-építési akcióról, amelynek során a József Attila lakótelep folytatásaként a Napfény utcában 5 ház épült. Ebből 36 lakás a postások tulajdona lesz. Az elosztás után a Budapesti Postaigazgatóság dolgozóinak 6 lakás jutott. S most jön a csattanó: Ha a 78-as hivatal biztosítani tudja a feltételeket, azaz 10 940 munkórát tud felmutatni a kijelölt építkezésen, akkor 2 lakáshoz jut, és ezt később a hivatal két kiválasztott dolgozója kapja meg.

Az akció indítása 1978. május 2., vége 1979. október 31. Nos, a határidő lejárt. Kíváncsian látogattunk el a 78-as hivatalba, vajon sikerült-e az akció?

— Hogy sikerült-e? De még mennyire! — kezdte örömmel a beszélgetést Sárji István hivatalvezető-helyettes. A kitűzött határidő előtt 10 nappal már teljesítették a feltételeket. Hivatalunk két szerencsés dolgozója a napokban költözik be az új lakásba.

— Talán idézzük fel a kezdeteket, hogy indult a 78-as akció?

— 1978 tavaszán összehívták az igazgatósághoz tartozó hivatalok és üzemek közül azt

a hatot, amelyben a legtöbb fizikai munkás dolgozik. Mind-egyiknek jutott volna egy-egy lakás azzal a feltétellel, ha az érdekeltek az építésben külön-külön 5470 munkórát vállalnak. Az egyik nagy hivatal rögtön visszalépett, hogy ők bizony ezt nem tudják teljesíteni, és ekkor jöttünk mi... De ezt inkább mondja el Csombok László, aki nagyszabású szervezte és vezette végig ezt az akciót — fordul mosolyogva az osztályvezető-helyettes felé Sárji István.

— Igen, ekkor jöttünk mi. Nem titok, a 82-es hivatal volt az, amely nem tudta vállalni a kötelezettségeket. Mi gyorsan 5470 munkóra helyezett 10 940 órát vállaltunk, és akkor két lakás lesz a miénk. A mi dolgozóinknak vérükben van a társadalmi munka.

— Hogyan szervezték meg a munkát?

— Minden héten két-két szocialista brigád dolgozott az építkezésen. A mozgópósta-utazók pihenőnapjaikat feláldozva jöttek, hogy kivégezzék részüket a munkából. A nyári hónapokban beiktattuk az ünnepi munkákat is. Szombatokon és vasárnapokon a hivatal vezetői is ott szorgoskodtak. Bússkén mondhatom, hogy az akció kezdete után négy hónappal már a vállalt munkának több mint egyharmadát teljesítettük. A munkában összesen 156 dolgozó vett részt.

— Hogyan döntötték el, hogy ki legyen a két lakás?

— Fordulok ismét Sárji Istvánhoz.

— Közzétettünk egy pályázati felhívást, ebben ismertettük a feltételeket. Erre hat fiatal nyújtotta be kérelmét. Alakítottunk egy háromtagú operatív bizottságot, amely végigfigyelte az igénylőket, megvizsgálta szociális körülményeiket. Több hivatallal elmenttben mi úgy döntöttünk, hogy nem jelöljük ki előre a tulajdonosokat.

— Talán az akcióban részt vevők sokáig nem is tudták, kiért lapátolnak?

— Pontosan így van, ezt mi így tartottuk helyesnek. A lakásokat a mi közösségünk kapta, nekünk is kell megdolgoznunk értük, és jobbnak láttuk, ha nem személyekért dolgozunk. Végül is a kijelölés a következőképpen történt: Minden dolgozó, aki kinn kukkolt, szavazati jogot kapott. Mindenkinek csak egy szavazata volt. A szavazók előbb meghallgatták az operatív bizottság beszámolóját, és azután a saját szívük, bölcsességük alapján mérlegették, kire adják voksukat a hat jelölt közül. Végül, azt a jelöltet, igazságos döntést született a két mozgópósta: Vladár Béla és Takács Gábor javára.

— Természetesen itt van a szobában a két boldog lakástulajdonos is. Nélkülük ez a riport nem is lenne teljes. Mindketten nemrégien múltak 30 évesek, mindkettő mozgópósta-vezető, mindegyiküknek két kislánya van, a feleségek szintén postások.

— A szavazás előtt gondolták-e arra, hogy kettőjükre esik a választás?

— Csak titokban reménykedtünk benne, én a magam részéről nagyon szurkoltam. Bevallom férfiasan, még mindig elérzékenyülök, ha a szavazás napjára gondolok. Soha nem fogom elfelejteni azt a napot — idézi fel az emlékeit Vladár Béla.

— Amikor véglegessé vált, hogy mi kapjuk a lakást, nekünk a szerződés értelmében ettől a perctől kezdve az építkezésen kellett dolgoznunk segédmunkásként. Hivatalunktól kaptunk egy átlagfizetést, a dolgozóitársaink pedig helyettesítették minket a szolgálatban. Itt ragadom meg az alkalmat, hogy mindkettőnk nevében köszönetet mondjak munkatársainknak azért az önzetlen segítségért, amellyel minket a szép lakáshoz juttattak — mondja Takács Gábor.

— Az ünnepélyes átadás is megtörtént, a tévé is kinn volt. A lakáskulcsokat már jóval korábban megkaptuk. Én holnap kezdem a hurcolkodást, Gáborék voltak a frissebbek, ők már be is költöztek — így Vladár Béla.

— Igaz, már egy hete élvezzük az új lakás minden kényelmét — helyesel Takács Gábor. — Nagyszerű érzés, hogy saját otthonunk van. Eddig Kőbányán laktunk, a szülőkkel közösen, ennél kisebb alapterületű lakásban.

— Úgy tudom, Vladár Béla vidéken lakott eddig.

— Igen, a Hatvan melletti Zagyvaszentől jöttem be dolgozni, jóformán csak aludni jöttem haza. Most szabad időm 8–10 órával meghosszabbodik.

— Mikor lesz a lakásszentelő?

— Már tervezgetjük, de több részletben, hiszen nagy a család, és ott vannak a munkatársak, akik sokat segítettek az építkezésen; nekik is ott a helyük.

Eddig tartott a beszélgetés és búcsúzóul a két fiatalnak szívóbb kívántunk sok örömet az új lakáshoz. Kilépett az épületből Csombok László, aki felhívta a figyelmünket, hogy a fülében. Hogy is mondta? „A mi dolgozóinknak a vérükben van a társadalmi munka.” Valóban, milyen találó ez a kifejezés. Boldog lehet az a vezetőség, amely ilyen dolgozókat támaszkodhat. Itt valóban lehet tervezni, eredményeket elérni.

Czegledi Cecília

Kovacsik Pál

Összekötő kapocs a szakemberek között

Új szakcsoport alakult a KTE postai és távközlési tagozatán

Az érdeklődés jóval nagyobb volt, mint amekkorára az egyesületi vezetők számítottak, amikor a KTE postai és távközlési tagozatának újabb szakcsoportját létrehozó megbeszélés meghívóit szétküldték. Az alakulógyűlés kiszengett a tanácssteremből az előadóterembe. Ez azonban mindössze azzal járt, hogy a résztvevők nem tárgyalóasztal körül ültek, hanem az előadó dobogóra szorult, szembe, a széksorokban elhelyezkedő meghívottakkal. A lelkesedéssel mit sem változtatott, ami azt a megnyugtató érzést kellette, hogy a jól felkészült szakemberekből nem vették ki a posta jövődjéért érzett és vállalt felelősség. Mindezt igazolja a kilenc felosztás, amelyek sajátos mondanivalójuk mellett egyöntetűen tartalmazták azt a gondolatot, hogy szükség volt a postaforgalmi szakosztályon belül a postaforgalmi fejlesztési és gépesítési szakcsoport megszervezésére és sok hasznos eredményt várnak működésétől.

A gyümölcscsövek ígérkező eszmecseréje és a szakcsoport felállítását elhatározó döntés után megkértük a szakcsoport titkárait, Balla Tibort, a Budapesti Postaigazgatóság üzemtechnikai osztályának vezetőjét, mondja el, mi készítette a szervezőket, hogy a postaforgalmi szakosztályon belül különálló szakcsoportot alakítsanak.

— Maradjunk az önálló jelző mellett, különállásról ugyanis szó sincs. Sőt az új szakcsoportnak éppen, hogy egybe kell fognia, össze kell hangolnia a postaforgalom egyes ágait, különböző funkcióit. Nem lehet azt mondani, hogy ez egyáltalán nem létezett, de a feladatok egyeztetésének igazi gazdája eddig hiányzott, s ennek szükségessége a felszólalásokból is kicsendült.

— A napi munka során a szakemberek látókörét gyakran körülhatárolják a soron levő feladatok, néha figyelmeztet még az összefüggésekre se terjedhet ki kellőképpen. Az egyesületben folytatott társadalmi tevékenység összehozza a különböző helyeken, munkaterületeken működő szakembereket, félretolja a munkakör vonta korlátokat, megosztja a gondokat és gondolatokat, segíti az egyes kérdések megoldásába bevont vagy egyáltalán az irántuk

érdeklődő szakemberek körét. Jó közvetítő lehet a szakcsoport az igényeket támasztó üzemvitel és a kutatóbázis között. Ezenkívül a postai szakoktatás szervezését is hozzásegítheti, hogy mielőbb tudomására jussanak a fejlesztés, gépesítés időszéri kérdései. Így az oktatás sem szakad el az élettől, nem marad el a fejlődéstől. Az sem megvetendő lehetőség, hogy az egyes kutatási feladatokat, a bennük elért eredményeket, mielőtt belőlük előterjesztés készülne, a szakcsoport fórumán vitatják meg.

— A postaforgalom fejlesztése egyre inkább a technikai alálódás felé hajlik. Talán azt is mondhatnánk, hogy ezen a téren is technikai forradalom bontakozik ki. Ehhez azonban kevés a szakember, szükség a szakirodalom. A szakcsoport lehetőséget nyújt ahhoz, hogy a forgalmi dolgozók is megbarátkozzanak a műszaki fejlesztés, gépesítés gondolatával.

— A gondolat testet öltött. Mi lesz a következő lépés?

— Elsősorban elkészítjük munkatervünket. A Postás Dolgozó olvasói — ígérjük — rövidesen értesülhetnek rendezvényeinkről a tagozat havonta közölt programjaiban. A munkaterv készítésével párhuzamosan építgetjük kapcsolatainkat a postaforgalom egyes ágaival, de nem maradtunk meg kizárólag a klasszikus posta keretei között, az egyesület többi tagozatá-

val, szakosztályával és szakcsoportjával is megteremtjük az együttműködést. Az sincs kizárva, hogy más tudományos egyesületekkel is érintkezésbe lépünk.

— Beszélgetésünk során több alkalommal felhasználtam az alakulóülés egyes felosztalóinak gondolatait; most is egy hozzászólást idézek, amikor azt mondom, hogy az említett együttműködésnek már vannak biztató eredmények, ugyanis hangzottak már el a KTE rendezésében a postaforgalom fejlesztését érintő előadások más szakosztályok részéről. Ezt a közös munkát szeretnénk felélni, minden ennek valóságos központjává kívánunk válni. Munkánkhoz természetesen igénybe vesszük az egyesület adta lehetőségeket, beleértve külföldi előadók fogadását is.

Megköszönve a beszélgetést, azzal a szándékkal adjuk közre, hogy a posta jövődjéért érdeklődő dolgozók figyelmét ráirányítsuk az újonnan alakult szakcsoportra. A magunk részéről üdvözljük ezt az új társadalmi fórumot, remélve, hogy a postai és postaforgalmi szakemberek mozgósításával hozzájárul a postai szolgáltatásoknak nagyobb léptékkel való fejlődéséhez, együtt a munkakörülmények jelentős javulásához. Sok sikert kívánunk ehhez és jó munkát valamennyi résztvevőnek, érdeklődőnek.

Benda István

50 éves a Lipót-központ

Elsárgult régi fényképeket nézegetek. Képek a Lipót-központ életéből, melyeket a nyugdíjas Takács Kálmán bácsi ereiként őriz, immár 50 éve. (Az itt közölt kép nem az övé: a Lipót-központ másik régi dolgozója, Skultéti Antal bocsátotta rendelkezésünkre.)

A Lipót „aranycsapata”. (Az emlékek kissé megfakultak, így a névsor hiányos.) A hátsó sor: Csepeli József, Takács Kálmán, Seps János, Somogyi Tamás, Börzsönyi (Leitner) Brunó, Skultéti Antal, Vince János; az első sor: Edelpacher Nándor, Gadányi Bálint, ... ? ... ?

— A Lipót-központ átadásakor sajnos, nem készülték felvételek, de jól emlékszem rá még ma is. 1929. december 14-én este 6 órakor megjelent a Standard Villamossági Rt. főmérnöke néhány más vezető kíséretében. Jegyzőkönyvet vettek föl, melyben az általuk gyártott berendezéseket két éves garanciát vállaltak, és ezzel megkezdődött a 3600-as kapacitású, önálló Lipót-központ működése.

— A fényképek arról tanúskodnak, hogy jó közösség alakult ki az évek során.

— Akkoriban nem volt még brigádmozgalmak. A munkahelyen kívüli találkozási, összejövetelek megünneplése — amikor az órábeszélgetésekől gyakornok lett — hozott össze bennünket. A legnagyobb összetartó erő a foci volt, egy-egy mérkőzésen ott szurkolt valamennyi kolléga.

— Budapest bombázását hogyan vészelte át a központ?

— Egymeleles épület lévén, egy gyújtóbomba telibe talált 1943 novemberében. A légiraidót jelző szirénákat én kapcsoltam be, sikerült az óvóhelyre menekülnünk, emberéletben nem esett kár. A berendezések viszont teljesen használhatatlanná váltak, a Lipót megsemmisült. A Lipót fő-

központ volt, hozzá tartozott Zugló, Újpest, Mátyásföld, Rákosszentmihály, Sashalom mellékközpontok. Ezek részben rongálódtak csak meg, egy különleges áramkört alakítottunk ki, melynek segítségével a Lipótot kiiktatva működtek.

— Mi lett a Lipót-központ további sorsa?

— Minden héten két-két szocialista brigád dolgozott az építkezésen. A mozgópósta-utazók pihenőnapjaikat feláldozva jöttek, hogy kivégezzék részüket a munkából. A nyári hónapokban beiktattuk az ünnepi munkákat is. Szombatokon és vasárnapokon a hivatal vezetői is ott szorgoskodtak. Bússkén mondhatom, hogy az akció kezdete után négy hónappal már a vállalt munkának több mint egyharmadát teljesítettük. A munkában összesen 156 dolgozó vett részt.

Köszönöm a beszélgetést Takács Kálmánnak, aki az 50 éves Lipót-központ születését, fejlődését, mint utolsó köztünk levő kolléga közreadta.

A Közlekedéstudományi Egyesület postai és távközlési tagozatának márciusi havi programja

Március 5. (szerda), 15 óra, VI. Népköztársaság útja 3. Dr. Lecsó József: A Munka Törvénykönyvének módosítása alapján felmerülő feladatok.

Március 6. (csütörtök), 15 óra, VI. Népköztársaság útja 3. Kőrös István: Közlekedési információk rendszere.

Március 11. (kedd), 15 óra, VI. Népköztársaság útja 3. Reuss László: Új pneumatikus hibahely-mérési módszerek.

Március 12. (szerda), 15 óra, VI. Népköztársaság útja 3. Sárji Zoltán: A budapesti trónkálózati fejlesztésének átviteli problémái.

Március 13. (csütörtök), 15 óra, VI. Népköztársaság útja 3. Feith Tibor: A forgalmi létszámmegnövekedés általános ismertetése.

Március 18. (kedd), 10 óra, VI. Népköztársaság útja 3. A Posta Rádió- és Televízióműszaki Igazgatóság műszaki napja. Sényi Csaba: Tirisztos berendezések zavarszerűségi vizsgálata; Róza István: Új teljesítményerősítő kiegészítők munkavégzési analízise; Bernáth László: Kőszékhullámú Petőfi gerinc-adóállomások villamosenergia-ellátása; Bíró Bódis Péter: A jászberényi I. számú adóberendezés megbízhatósági vizsgálata.

Március 19. (szerda), 15 óra, VI. Népköztársaság útja 3. Balogh Miklós: A budapesti átkerülőhálózat korszerűsítése.

Március 20. (csütörtök), 15 óra, VI. Népköztársaság útja 3. Száva István: Válaszok a belvárosi közlekedési előfordulási feltételeiben.

Március 25. (kedd), 15 óra, VI. Népköztársaság útja 3. Kántor Csaba: Az eső hatása a mikrohullámú összeköttetések minőségére.

Észrevételek illendőség ügyében

A Postás Dolgozó illendő kötelességének érzéskéntül-ni postás berkeikben, hogy az Egészségügyi Világszervezet (WHO) az 1980-81. évet a dohányzás elleni küzdelem évének nyilvánította és hirdette meg.

Igazán megérett a helyzet egy világméretű összefogásra ebben a harcban, melynek csatározásai évszázadok óta folynak a dohányzás ellen füstölőgő és a füstölő dohányosok között — tagadhatatlanul a füstölők sikerei eredményezve — mert az utóbbiak táborára kétségbeesés nem.

Nó a dohányzók köre, annak ellenére, hogy koronként és helyenként a dohányzáson kapott személtre megfelelő számú botfűtéstől a karóba húzásig terjedően mindenfajta büntetés leselkedett, hogy a hajdankorokban büntetésésként kitalálta helyezett egyházi átok kiérdemlésének lehetőségéről ne is essék szó.

Terjed a kóros szenvedély világszerte, s terebélyesedik a dohányzók táborára napjainkban is, annak ellenére, hogy kimutatott tény: a dohányzó szervezetében nikotin, kátrány, szénmonoxid stb. dúsul fel, aminek következtében oxigénhiány lép fel, az pedig — alig felsorolható, mennyiféle — bajnak, betegségnek teremtője,

vagy éppen jó tápot adó állapota.

A dohányzók szaporodó se-rege rá se bagózik arra, hogy egyre költségesebb anyagi áldozatot követel az átkos any-nia kielégítése, és azzal fordított arányban csökken a ta-bak különböző készítményeinek élvezeti értéke.

Gyakran el kell csodálkozn-ni, hogy sok és úgyszólván mindenki előtt ismert káros hatása ellenére sem tudják feladni beidegzett rossz szoká-sukat még azok sem, akik nemegyszer — a helyzetet fel-ismerve, de feltétlenül elégte-len elzántsággal — indultak neki az új évek, vagy a hét-fői napnak azzal: „Holnapról kezdve nem gyújtok rá!”

Egyre nő, sajnos, a dohány-zás ártalmából részesülők száma is, kezdve a sort a cse-csemőkkel, akik dohányzó any-a tején kényszerülnek nevelődni, folytatva a passzív do-hányosokkal, akiket kényte-len-kelletlen otthonukban, munkahelyükön, szórakozó he-lyeken, úton-útfélen egyfűstű levegőre szorít a velük szem-ben illendőségből tanúsítandó és joggal elvárható belátás hiánya.

Kétségtelenül kinek-kinek magánügye — ha otthon vagy magában műveli — mikor mi-ből mennyit szív, de azon-nal közügyé válik, ha azt társaságban teszi. Ott pedig,

ha kifejezetten törvényes ren-delkezések nem szabályozzák, az illendőség és embertársaink iránti szolidaritás kell hogy szabályozza magatartásunkat.

Fel hát a dohányzás elleni küzdelemre szaktársnőim és szaktársaim!

De mit várhatunk ettől a világméretű mozgalomtól? — kérdezhetnének sokan. A kérdés lehet kétkező, de kíváncsi is.

Szerintem, mert harcban a dohányzókhoz önmagukon kell erőt venniük, számuk csökke-nésé illetően édes keveset.

De mégis reméljük, hogy az úgynevezett nagydohányo-sok csökkentik a rágyújtások számát, s azzal már csökkentik a nem dohányzók ártalmát is.

Reméljük továbbá, hogy nő a belátás a füstöt nem kedve-lők — uram bocsá! — a dohán-yfűstől undorodók — iránt, mert ha bihetetlennek is tű-nik, ilyenek is élnek közöt-tünk szép számban.

Reményünk lehet rá, hogy kulturáltabb lesz a dohán-yzás módja. betartják a do-hányzás illemszabályait. Nem lesz részünk olyan épüle-tés látványban, mint amily-lyennek nemrégiben tanúja voltam: A kézbesítő szaktárs az egyik sarkon gyökerezett le nyugdíjakat fizetni. (Már ez sincs megengedve.) Szája egyik szőlegetől cigarettája lógott ki (hogy fenntartsa a

UTAZÁS '80

Szabad idő, kirándulás, utazás, üdülés

Az 1978-ban és 1979-ben a Néprajzi Múzeumban lezajlott két utazási kiállítás nagy sikere nyomán ebben az évben új helyszínen, a KG Technika Házában rendezik meg az „Utazás '80” kiállítást.

A kiállításnak a célja, hogy elősegítse a szabad idő kulturált eltöltését, felkeltse azok érdeklődését, akik nem ismerik elég jól a rendelkezésre álló utazási, kirándulási, üdülési lehetőségeket.

Hazánk jobb megismeréséhez segíti a látogatókat, hogy minden magyar tájékos képviselje magát a kiállításon. Az érdeklődők tájékoztatást kaphatnak az egyes tájékosok kulturális, történelmi, művészeti, gasztronómiai stb. különlegességeiről. A magyar idegenforgalmi vállalatok (IBUSZ, Coopturist, Experss, Volánturist, Budapest-Tourist) utazási kínálatokról, a szállodai és vendéglátóipari vállalatok (Hungarhotels, Danubius, Pannónia) a szállás-helyekről, ellátási lehetőségekről nyújtanak részletes felvilágosítást. Külön érdekessége a kiállításnak a Pilisi Park-

erdő Gazdaság önálló programja.

A környező szocialista országok egy része kollektív kiállítást szervez. Változatos prospektus- és fotóanyaggal hívják fel a figyelmet országuk idegenforgalmi szempontból kiemelt tájékosaira. Az Intourist és az Aeroflot szervezésében külön helyen mutatják be a Szovjetunió idegenforgalmi kínálatát. Jugoszlávia is külön fogadja a látogatókat. Szórakoztató programok is várnak a látogatókra. Idegenforgalmi filmeket vetítenek, népművészek a helyszínen avatják be a látogatókat művészetük titkaiba, megszerzik a „szőkővesek vetélkedőjét”. Az Utazás '80 kiállítás alkalmából rejtélyűrség jelenik meg, a helyszínen turisztikai kiadványok vásárolhatók.

Az Utazás '80 kiállítás február 22-től március 2-ig, (a hétet is beleértve) minden nap reggel 10-től 18 óráig fogadja a látogatókat a KG Technika Házában, Budapest VIII., Rákóczi út 57.

FELHÍVÁS

A Szakszervezetek Budapesti Tanácsa és a KISZ Budapesti Bizottsága a Szervezési és Vezetési Tudományos Társaság Fiatalok Bizottsága közreműködésével **Korszerű módszerek alkalmazása a hatékonyság növelése és az intenzív fejlődés végett** címmel fiatal értelmiségiek részére vetélkedőt szervez.

Témakörök:

— Vállalati feladatok az intenzív fejlődés kibontakoztatására — az intenzifikációt akadályozó tényezők és felszámolásuk lehetőségei.

— A hatékonyság fogalma, mérése; a hatékonyságelemzési eljárások és módszerek alkalmazása; hatékonyságnövelésre irányuló feladatok és megvalósításuk.

— Korszerű módszerek alkalmazása és hasznosítása a vállalatok gazdálkodásában, működésében; a korszerű módszerek bevezetésének feltételei és körülményei.

— A vállalati szakterületek és szakterületek elemzése, értékelése különös figyelemmel a következők fejlesztésére: pénzügy, munkaerő, szervezés, ellenőrzés, szervezés, vezetés; anyagi és műszaki ellátás; beruházás, fővelőztetés; kereskedelem, szolgáltatás; egészségügy.

— A vállalati és a vállalat szervezeti egységeiben folyó munka egyszerűsítése a gazdaságossága növelése, a jövedelmezőség emelése és a termelékenység fokozása végett.

— A termelési és a termékszervezet korszerűsítése.

— A vállalati szervezeti és működési felépítésének megváltoztatása, az irányítási és a végrehajtási folyamat átszervezése a céloknak való jobb megfelelés végett.

— Az egyszerűsítés hatékonyság kibontakoztatása.

A vetélkedő két részből áll:

a) Március 31-ig a vetélkedőn részt venni kívánó fiatalnak be kell küldeniük egy 8–10 oldalas dolgozatot 3 példányban a meghirdetett témakörök közül. E dolgozatban a lényegre törően megfogalmazni kell a jelenlegi helyzet felmérésével és elemzésével; a korszerű módszer alkalmazásának lehetőségeivel; a változtatásra, javításra, illetve az alkalmazásra vonatkozó legfontosabb szempontokkal, elvárásokkal; a téma állásának értékelésével, a következtetések levonásával.

A dolgozatot a következő címre kell küldeni: SZBT Szervezési és Kádorosi Állami Budapest, Dózsa György út 84/b. 1415

A beérkezett pályamunkák zsűrijének alapján válogatják ki a vetélkedőn részt vevőket.

b) Június 9. és 15. között rendezik a többfordulós vetélkedőt. Ez 3 órás írásbeli és mintegy 3 órás szóbeli versenyből áll.

Díjak: I. díj: külföldi út, II. díj: 1000–1000 forint, III. díj: 800–800 forint.

Budapesti fiatalok, figyelem!

A Szakszervezetek Budapesti Tanácsa és a KISZ Budapesti Bizottsága 1980. június 9. és 15. között ismételt megrendezi a **fővárosi szakszervezeti ifjúsági napokat**.

A rendezvény keretein belül **munkavédelmi vetélkedőt** hirdet.

Célja: a fiatalok biztonságtechnikai és egészségvédelmi ismereteinek felmérése és elmélyítése.

Témakörök:

— Általános munkavédelmi ismeretek;

— Az elektromosság biztonságtechnikája;

— Az anyagmozgatás és szállítás biztonságtechnikája;

— Általános jellegű, a vasipar körébe tartozó biztonságtechnika;

— Elsősegélynyújtás;

— Közlekedésbiztonság.

A vetélkedőn **budapesti vállalatok és intézmények 3 fős csapatai** vehetnek részt. A csapatok tagjai közül legalább 2 fizikai dolgozó kell, hogy legyen, és a tagok életkora nem haladhatja meg a 35 évet.

A vetélkedőre **március 15-ig** írásban kell jelentkezni, KISZ Budapesti Bizottság, ifjúságügyi osztály, Budapest, pf. 9. 1430 címen.

A jelentkezésnél az alábbi adatokat kell megadni: a küldő vállalat neve és címe, a csapat tagjainak neve, életkora és foglalkozása.

Díjak: I.: külföldi társasutazás; II. 1000–1000 forintos vásárlási utalvány; III.: 800–800 forintos vásárlási utalvány. A döntő minden résztvevője értékes tárgyjutalomban részesül.

A jelentkezések beérkezése után az operatív bizottság írásos előselejtezőt rendez, melynek kérdéseit a jelentkezők március 31-ig kézhez kapják.

ÚJ POSTAHIVATAL

Gyál főterén megállok. A fák jégpáncélja bevonva állnak, a park virágai megkórósodva remegnek. Minusz 13 fok. Szenev a világ.

Előttem új épület áll, a tavaly november 7-én ünnepélyesen átadott postahivatal. Kémből ömlik a füst; központi fűtést lát el a nagy kazán. Bent meleg sugárzik a radiátorokból. S meleg arcok néznek ki a kis ablakokból az ügyfelekre; a pénztár, a rádió-ügyek és a felvétel ablakból. Boldog most minden gyáli. És büszke. Nem csak a postások. Büszkéik is lehetnek új büszkeségeikre, a szép postára. Nagyobb mód nyílik arra, hogy ezután fokozatosan mind több és több helybéli előfizető kapcsoljon be, újabb lakások kapjanak telefont. Mert már elkészült a műszaki épületrész is; itt fogják elhelyezni az automatizálást jelentő crossbar végközpontot.

Postások a központi fűtéses, jó meleg hivatalban megváltozott, megjavult munkakörülmények között dolgoznak. A

készítők belső munkája, a kiosztás, a délutáni leszámoltás más-más helyiségben, nyugodtan folyhat. Elégedettek a felekkel közvetlen kapcsolatban állók, a felvevők is, a vezető és a főpénztáros is. Hogy ne lenne elégedett itt mindenki, hivatali dolgozó és ügyfél egyaránt, mikor a régi hivatalhoz képest ez az új tiszter akkora. Vagyis alapterülete megítéseződött. Az egy helyiségből álló régi helyén ez a csodálatos 468 négyzetméter alapterületű „nőtt ki” a földből. Igaz, az elégedettségek, a boldogságnak ára van: több mint hatmillió forint.

Dénes Géza

Változtak az üdültetés díjai

Az elmúlt évben életbe lépett ártételek következtében az élelmiszerárak jelentősen növekedtek, és az egyes szolgáltatások díja is magasabb a korábbinál. Az új rendelkezések érintették az üdültetés költségeit is, az üdülési beutalók díja azonban csak január 1-től emelkedett.

Erinti az üdülési költségek alakulása a szakszervezeti testületek és tisztviselők tevékenységét is, s nem közömbösek számukra a szervezeti változások sem. A szakszervezeti testületek feladatköre és felelőssége ennek megfelelően megnövekedett, minden tekintetben nagyobb figyelmet és körültekintést követel munkájuk során.

A SZOT és a vállalatok által szervezett üdültetést az ellátás és az üdülő színvonalától függően három csoportba sorolják. Az elsőbe a teljes ellátást nyújtó, hideg-meleg folyóvízzel ellátott épületekben lebonyolított üdültetést, a másodikba az ugyancsak teljes ellátást adó, de elhelyezési körülményeikben alacsonyabb színvonalú üdülőket, a harmadikba pedig az élelmiszerrel nem helyben megszervező üdülőket tartoznak.

A SZOT Elnöksége október havi ülésén tárgyalta a szakszervezeti kedvezményes üdültetés új térítési díjait. A dolgozók által fizetendő térítési díjak ez év január 1-től az élelmiszeri nyersanyagnormával azonos összeggel növekedtek. A felnőtt- és családos üdültetésnél napi 8, a csoportos gyermek- és szakmunkástanuló-üdültetésnél pedig napi 6 forinttal növekedett a beutalójegy ára.

Ennek megfelelően a felnőtt-üdültetésben a dolgozó által té-

Nem búcsúzóul

Neve: Agócs László.

Postai munkaviszonyának kezdete. beosztása: 1945, távirtdamunkás.

Postai munkaviszonyának megszűnése, beosztása: 1979, üzemművezető.

Mi történt, hogyan élt és cselekedett a 34 év alatt? Vázlatosan is nehéz felsorolni. Mégis érdemes kutatni, keresni egy ember cselekedeteinek mozgatórugóit, még inkább azt, aki időt, fáradságot, sőt egészséget sem kímélve dolgozott a postáért, a postás dolgozóként.

Mikor kapcsolódott be a szakszervezeti munkába?

A postához kerülésem után azonnal. A szakszervezet megalakulása után az üzemi bizottság elnöke, majd titkára lettem. Ezt a tisztséget 1951-ig, üzemművezetővé történő megbízásomig láttam el. Nem volt könnyű abban az időben, fiatalon tisztségviselőnek lenni. A többpartrendszer idején nehéz volt magam és a vallott elveket elfogadtatni.

Mely kérdések foglalkoztatták a bizottságot?

Csak a jelentősebbeket említem. Nehéz volt a szolgálati idő igazolása a távirdamunkásoknál. Ki akarták semmizni őket. Nem volt egységes az egyenruha- és munkaruha-ellátás, sokat vitatkoztunk az igények elismeréséért, kielégítéséért. Emellett részt vettünk a postás dolgozók élelemmel való ellátásában is.

Mint üzemművezető kapcsolatban maradt a szakszervezeti mozgalommal?

Üzemművezetői megbízásom után nem sokkal a területi bizottság tagja lettem, mint instruktor sok alapszervezethez eljutottam, de az általam vezetett üzemművel is segítettem a szakszervezeti bizottság munkáját.

1967-ben a központi vezetőség tagja lettem. Így részt vettem az első kollektív szerveződés, valamint az új berendezés beüzemelésének előkészítésében; a végrehajtó szolgálat gépesítésének, az egyes rétegek élet- és munkakörülményeinek

vizsgálatában, illetve az idevonatkozó határozatok meghozatalában. 1971-től a kv. közgazdasági bizottságának is tagja lettem.

Társadalmi tevékenységének a szakszervezeti munka csak egyik oldala volt. Szóljon a másiktól is!

A felszabadulás óta vagyok párttag. 1957-ben részt vettem a párt újjászervezésében. Később tagja lettem a Miskolci Postaigazgatóság pártbizottságának, azon belül a gazdaságpolitikai bizottság vezetője voltam. Sokáig párhuzamosan végeztem a párt- és szakszervezeti megbízatást. Hogy megbízatásaimnak lelkiismeretesen eleget tethessék, 1975-től csak pártfeladatot láttam el. De így sem szakadtam el a szakszervezeti munkától. Ez időre esett a szakszervezeti jog- és hatáskörök jelentős bővülése, az üzemi demokrácia szélesítése. Ezek megalóztatásából is kivettem a részem.

Milyen elvek vezették szakmai munkájában?

Munkaviszonyom alatt — postai életről — több üzemnek voltam vezetője. Munkám során a feladatok meghatározásakor és végrehajtásakor mindig szem előtt tartottam az embert. Igyekeztem osztozni gondjaikban. Nemegyszer személyesen is részt vettem a feladatok megoldásában. Az élet- és munkakörülmények javítását legalább olyan fontosnak tartottam, mint a tervek teljesítését. Vitatkoztunk is, jónéhányszor nem is kellett mondani, de harcoltam igazukért is. Mindig óvatosan közeledtem hozzájuk. Azt hiszem, ezért váltak jó munkatársaimmá, és ezért sikerült 15 alkalommal az „Éltem” címet elérni.

Az eseményekben és tetteikben gazdag életutat nemcsak a munkatársak, barátok ismerték el, hanem a posta és a társadalom is. Ezt a kétszeres Kiváló Dolgozó és a Posta Kiváló Dolgozója címen kívül több magas szintű kitüntetés is bizonyítja, melyek közül a legjelentősebbek: Felszabadulási Jubileumi Emlékérem, Kiváló Társadalmi Munkáért Kitüntetés, Munka Érdemrend ezüst és arany fokozata.

Tolnay Zoltán

szükséges nikotinszintet), másik szögletéből pedig nyelve (biztosítandó ujjainak a pénzszámláláshoz szükséges nevességét). Mindehhez csak egyik szemét használhatta, mert a cigarettát felöltött annak füstjétől képtelen volt nyitva tartani.

Néhány szabály, melyeket il-lik betartani.

— Cigarettaival a szájban nem illik köszönni, beszélgetni, ügyfeleket kiszolgálni, sokféle munkát végezni (pl. főzni).

— Egő cigarettával nem il-lik sehová bemenni. A demokratizmus úgy diktálja, hogy attól a függőségi viszonyban állók lefelé is, felfelé is tartózkodjanak. Legfeljebb a munkatársi kapcsolatban állók tehetik meg közös megegyezéssel, de minek?

— Belső helyiségekben se gyűjtünk rá, ahol nem látunk hamutartót! Ha látunk,

akkor is csak kínálásra vagy előzetes engedély kérese után.

— Olyan asztalnál és étke-remben, ahol esznek, ne gyűjt-sünk rá! Ha mégis megtörté-nik, izléstelen dolog a kávé-szeszbe hamuzni. Persze a földre hamuzás is jónéveltség hiányáról árulkodik.

— Nem illik értekezletre menve asztalunkra cigarettát dobozt, gyufát, hamutartót ki-rakni, és első ténylegesként rágyújtani. Illik viszont érte-kezleten tekintettel lenni a nem dohányzóakra és szükség szerint megszakítani a füst-mentes értekezletet egy-egy cigarettaszünetre, ami a helyi-ség szellőztetésével járjon együtt. Friss levegőn, frissebb gondolatokkal, eredményeseb-ben folyhat a tanácskozás. Nem tudják elképzelni a dohányzók, hogy a 2–3 órás bagófüstös értekezlet sokszoro-sát okozza szünetekben a nem dohányzóknak, amit ne-lik a szenvedélyüktől való 1-2 órás tartózkodás. Persze, erre az értekezletet vezetőknak kellene gondolniuk, de sajnos, legtöbbször ők járnak elől rossz példával.

— Munkahelyeken, irodák-ban sem illik dohányzó ki-sebbségnek ráérőszakolnia a passzív dohányzás kényszerét a munkatársakra.

— Aki tüzet ad, vegye ki szájából a cigarettát és ne ar-ról, hanem lángról adjá. Aki kapja, ne boruljon rá a láng-ra, azt kell a cigihez emelni.

— Ha nőtől kér férfi tüzet, az adja át gyújtóját és a férfi

szolgálja ki magát. Fordítva ez nem illik.

Sorolhatnám az apró szabá-lyokat, de most nem is azok a fontosak. Nagyon fontos vi-szont, hogy ne szórja el üton-útfélen a dohányzó a gyufa-szállait és a cigarettavégeket. Ez utóbbi magyaros virtus kö-vetkezményeként csilkekkel vannak terítve lépcsőházak, tömegközlekedési járművek megállóhelyei és más közterü-letek.

Egy tanfolyami csoporttal autóbuzsra várva a megálló-ban szemlélődöttünk, beszélget-tünk városképről, a közterüle-ti tisztaságáról. Fél tucatnyi szovjet katona is várt cigarett-át szíva, ugyancsak cigaret-tázó honfitársaink között. A körülöttem álló hallgatóknak mondtam: „Figyeljék meg! Azt a csikket megesszem, amelyiket szovjet katona dob el.” Nem volt alkalom fogadalmam betartására, mert azok vala-mennyien elnyomták cigaret-tájuk paraszát és a szeméttá-rolóba dobták. Már felkászál-lódtunk, amikor az utolsónak maradt „magyar úr” (aki tud-ta, hogy helyi járatú autóbú-szon tilos a dohányzás) még egy utolsó mélyet szippantva széles ívből eldobta csikkeit, és fellépve közénk, tüdejének tartalmát képmébe fújta. Meg-sejtette, hogy írni szándéko-zom a dohányzás ellen?

Spongyát rá!... Rajta hát! Kíváncsi vagyok, hogy írtá-e kemé-nyebb harcra ne kényszerítsen sorsunk bennünket.

Ambrus László

A népgazdasági előírások a postára is érvényesek

Gazdasági és társadalmi aktívák tanácskozása a posta előtt álló feladatokról

Az aktíválás elnökségében helyet foglalt Balogh Pál, az MSZMP KB politikai munkatársa, Pullai Árpád közlekedés- és postaügyi miniszter, Besenyei Miklós, szakszervezetünk főtítkára és Horn Dezső miniszterhelyettes, a posta vezérigazgatója

Január 31-én a Postások Szakszervezetének székházában a posta szakmai és társadalmi vezetői egész napos tanácskozást, aktívaértekezletet tartottak. A posta elmúlt évi tevékenységéről és főképpen az idei feladatokról tárgyaltak. A Besenyei Miklós, a Postások Szakszervezete főtítkárának elnökletével megtartott megbeszélésen — a posta vezetőin kívül — részt vett Pullai Árpád közlekedés- és postaügyi miniszter és az MSZMP KB politikai munkatársa, Balogh Pál is.

Lapunk januári számában már részletesen foglalkoztunk a posta 1979. évi eredményeivel és az idei feladatokkal; ez utóbbiak közül ki kell emelni néhány gondolatot.

Az idei terv felmérésénél abból kell kiindulni, hogy a népgazdaság ismert helyzetével kapcsolatos általános megállapítások a postára is érvényesek. A ráncba húzott feladatokon, a szabályozómódosítások várható hatásán felül néhány szempontot figyelembe kell még venni. Ilyen többek között az, hogy a postai bevételeket — az egész öt-éves tervre vonatkoztatva — maradéktalanul meg kell valósítani, a terven felüli távbeszélő-fejlesztésnek eleget kell tenni, s a szolgáltatások iránti igényeket legalább a korábbi színvonalon kell kielégíteni.

A takarékosági intézkedések és az áremelkedések következtében a várhatóan alacsonyabb ütemű forgalomnövekedés fékezi a bevételek növekedését. Ezzel párhuzamosan viszont a ráfordítások nem csökkennek, mivel jó részük az állandó költségek körébe tartozik.

Ezek csökkentése végett a terv intézkedéseket tartalmaz a dolgozók hatékony foglalkoztatására, valamint a különböző takarékosági teendőkre az anyag-, az energia- és az egyéb költségeknél.

A postaforgalmi szolgáltatásoknál a súlyponti feladatok közé kell sorolni többek között — a visszafogott eszközfejlesztés ellensúlyozására — a meglévő kapacitások intenzívebb kihasználását; a hírlapszolgálat lehetőség szerinti szinten tartását, ezen belül a budapesti hírlapszállítás új rendjének kidolgozását; a postai és pénzküldemények átfutási idejének csökkentését, valamint a góchálózat kiépítésének a folytatását.

A távbeszélő-szolgálat legjelentősebb feladata a kormány által jóváhagyott 45 000 tervben felüli állomás felszerelése, s az ehhez kapcsolódó átkérő- és előfizetői kábelhálózat kiépítése. A terven felüli szerelésekkel együtt összesen 52 000 várakozó juthat telefonhoz, közülük 30 200-an Budapesten. Az idei év lesz az első, amelyben a várakozók száma csökkenni fog.

A vidéki kábelszerelők folyamatos felrendelését Budapestre a szakszervezet tudomásul veszi, de felhívta a szakma figyelmét arra, hogy a kiemelt béréhez párosulnia kell a megfelelő teljesítménynek; fokozni kell e területen

is a munkaidőalap kihasználását.

A helyközi távhívó hálózatra újabb helységek kapcsolódnak be, például Tapolca, Badacsony, Százhalombatta, Mosonmagyaróvár, Hegyeshalom, a győri göckörzet, a Pest környéki rurális hálózat I. üteme stb. Együttel 40 felfűzős áramkört is korszerű hálózattal váltanak ki.

A rádióműsor-szórásban ez év végére a Kossuth-műsoránál 77, a Petőfinél 42 százalékos ellátottsággal számolhatunk a középhullámon. Ugyanezekkel a műsorokkal az úrhálózaton jóval nagyobb az ellátott terület: 90, illetve 80 százalék. A 3. műsorral való ellátottság 94 százalékra emelkedik.

A tévéműsor sugárzásánál csak az egyes programban lesz változás, előreláthatóan 2-3 százalékkal növekszik az ellátottság, így az ország területének 94 százalékán lesz megfelelő minőségű vétel.

A termelői és fogyasztói árak rendezése természetesen a postára is kihat. A felsőbb szervek állásfoglalása szerint ebben az évben a postánál csak olyan ár-, illetve tarifamódosításokról lehet szó, amelyek kizárólag a postai minőségnek, s nem a lakosságért. Így az MNB-postautalvány díja 200, a nyugdíjútlevél 150 százalékkal emelkedik. Ezáltal a szolgáltatásoknál megszűnik az évek óta fennálló veszteség.

A posta megszűnteti a hálózati építési veszteséget is, ezért a területen új egységeket ad ki. E témát a központi vezetőség decemberi ülésén több felszólaló is érintette, s a döntés értelmében a szakszervezet is erőteljesen támogatja az intézkedést.

A személyzeti munkában a legfontosabb teendő a VI. öt-éves tervidőszakra szóló káderutánpótlási és képzési terv elkészítése. A szakszervezet egyik legfontosabb feladata az utánpótlás nevelése, hatékonyabb felkészítése, mivel mintegy 1270 főnyi vezetői tartalék még nem készült fel teljes mértékben a magasabb szintű feladatokra. Igen sok vezető nem jelölte meg még a maga mögötti utánpótlást. Alapvető feladat azon feltételek megteremtése, hogy minden egyes vezetőpozítra megfelelő káderutánpótlás, vezetői tartalék álljon rendelkezésre.

A takarékosági intézkedésekre az eddigieknél nagyobb figyelmet kell fordítani. Az idei árváltozásokat és a termelési érték növekedését figyelembe véve a terv 7,5 millió forint relatív költségcsökkentést tartalmaz az energiaszolgáltatás terén. A takarékosági intézkedések közé tartozik, hogy a belföldi utazási és kiküldetési, valamint a reklám- és propagandaköltség, a nyomtatványok, irodaszerek, szakkönyvek, folyóiratok beszerzési értéke, s az alapítási és átszervezési kiadások összege az idei árváltozásokkal együtt sem haladhatja meg az 1978. évi.

A posta saját elhatározású intézkedései közé tartozik,

hogy csökkenni fognak az állományon kívüli dolgozók foglalkoztatásával kapcsolatos bér-, valamint az oktatási költségek, s növelni kell a készletek forgási sebességét is.

Az eddigieknél sokkal nagyobb gondot kell fordítani az utóellenőrzésekre. Nem szabad az ellenőrzéseket a hibák megállapításával befejezni, vizsgálni kell az azok felszámolására tett intézkedéseket is. Az idei tervben ezért 6 közép- és 4 postaszerv utóellenőrzése szerepel.

Az írásos beszámoló Horn Dezső miniszterhelyettes, a posta vezérigazgatója egészítette ki. Referátumában kitért arra, hogy az éves feladatok elvégzése az V. öt éves terv befejezését, egyúttal a VI. öt-éves terv előkészítését is jelenti. Emellett be kell vezetni az új szabályozó rendszert, s erőteljesen érvényesülnie a különböző árintézkedések. Jelentős mértékben hatnak a beruházáspolitikai intézkedések, s a Munka Törvénykönyve is érezteti hatását.

Az új helyzetben a sokrétű szolgáltatási feladatok mellett valamennyi munkaterületünkön az eddiginél jobban és állandóbban kell érvényesülnie a gazdasági szemléletnek. A jó minőségű szolgáltatást elsődlegesen tekintve tehát minden területen törekedni kell a legmagasabbra megvalósíthatóra.

Lehet-e nálunk gazdálkodni a szó igazi értelmében? A postánál ugyanis a termék előállításának mennyisége nemcsak tőlünk függ, s a termék árát sem mi határozzuk meg; ki vagyunk szolgáltatva a költségek előre nem látható növekedésének, s export-import arányunk alakításának sem mi vagyunk az irányítói. Ennek ellenére lehet és kell, de nem könnyű gazdálkodni, a szolgáltatások igénybevétele nem egészen a postások elhatározásaitól, szolgáltatásukhoz kötött.

Bebizonyosodott azonban már négyszer, hogy lehet a postán is jól gazdálkodni, a bevételek növelését befolyásolni, különböző műszaki és kezelési intézkedésekkel, új szolgáltatásokkal növelni a forgalmat s csökkenteni a

költségeket, ezáltal postai üzletpolitikát, tarifapolitikát csinálni.

A miniszterhelyettes ezt követően arról beszélt, hogy nemcsak létrehozni kell a szolgáltatást, azt el is kell adni. Nem mindegy, hogy milyen légkörben történik. Az udvarias, szakszerű kiszolgálás alapvető követelmény. De lehet-e nyugodt kiszolgálásról beszélni, ha időnként tömegek tolonganak az ablakok előtt? Ezt az állapotot fel kell számolni, ha kell, munkaerő-mozgatással, béréssel, a tevékenységek esetenkénti decentralizálásával és más hatékony intézkedésekkel.

Érvényesíteni kell azt a szemléletet, hogy a posta egy jó üzleti érzékkel rendelkező szolgáltató vállalat, amely udvarias kereskedőként szolgálja ki vevőit; igazgatási szervein keresztül pedig csak ott és akkor gyakorolja szakhatósági funkcióit, ahol az feladata s amikor erre szükség van.

A postai fejlesztéspolitikai koncepciót a kormány elfogadta. A koncepciót hosszú és középtávú tervekben kell megvalósítani. A tervet elsősorban a postás dolgozóknak kell megismerniük. A témát az MSZMP Gazdaságpolitikai bizottsága is tárgyalta, s megállapította, hogy a koncepció helyesen rangsorol s társadalmi, gazdasági szükségességeit tartalmaz. A különböző tárcák véleménye megegyezik abban, hogy a távbeszélő-szolgálatot kiemelten kell kezelni.

Befejezésül a miniszterhelyettes tájékoztatta az aktíválás résztvevőit arról, hogy március végéig kell a posta végleges tervét elkészíteni. Mivel az anyagárváltozások is ez időre készülnek el, a végleges tervmutatókat csak áprilisban lehet kidolgozni. A belső szabályozókat azonban még február folyamán kiadják a szerveknek.

Hozzászólásra elsőként dr. Szilágyi Gábor, a Debreceni Postaigazgatóság vezetője jelentkezett. Elmondta, hogy az új helyzetben különösen a költségcsökkentési lehetőségeket kell keresni, bár ez nem könnyű feladat, hiszen ki vagyunk szolgáltatva az igénybevételeknek, mivel a gyenge formai időszerűségben és helytelen is megmarad a szolgáltatási kötelezettség. Részben a mennyiségi növekedéssel kell a gazdaságosságát fokozni. El kell dönteni, hogy propagáljuk-e ráfizetéses szolgáltatásainkat, például a távirat- és csomagfeladást.

Az igazgatóság azt is vizsgálja a fiatal közgazdászok klubjával, hogy miként lehetne a falusi kis postahivatalok gazdaságos és alkalmas típusát kialakítani.

Varga Jánosné, Budapest 62. postahivatal vezetője a felvételi szolgálatban tapasztalható gondokkal foglalkozott. Főleg a pénzfelvitelnél egyenlőtlen az igénybevétel. Ezzel párhuzamosan folyamatosan növekszik az utalványok darabszáma és a készpénzforgalom, a hivatal viszont állandó létszámihiánnyal küzd. Jelentős mértékben csökkenteni a pénzfelvitel munkafolyamatát, ha a távbeszélőszámok végösszegét forintra kerekítjük.

A résztvevők egy csoportja

Megyeri László, a Soproni Postaigazgatóság szakszervezeti tanácsának titkára főleg az üzemi étkeztetési hozzájárulás elmúlt évi egységsítésével foglalkozott, amely jó visszhangot keltett. Foglalkozott a takarítási átalány emelésének szükségességével is, mivel ez már 13 éve változatlan. Az igazgatóságnál ez 550 dolgozót érint.

A Budapest vidéki Postaigazgatóság vezetője, Szathmári Géza elmondta, hogy több évi munka eredményeként a posta és az illetékes tanácsok közös beruházásokat bonyolítanak le, így biztosítva van a gyorsabb ütemű fejlesztés, mivel a tanácsok is hozzájárulnak a költségekhez. Az állami gazdaságokkal és a tsz-ekkel is hasonló módon működnek együtt, főleg közvetlen összeköttetéseket létesítenek közösen, amelyek tudvaleg igen sok pénzbe kerülnek, de nincsenek megfelelően kihasználva.

A postánál a legnagyobb tartalék a szakképzettség növekedése. Itt is vannak még kiaknázatlan lehetőségek. A salgótarjáni MűM-intézet az ország egyik legkorszerűbb oktatási bázisa. Itt a postának 60 hely áll rendelkezésére, ezt azonban a Budapest vidéki Postaigazgatóság egymaga nem tudja kitölteni. Jó lenne, ha ezt a beiskolázási lehetőséget a többi postaszerv is számításba venné.

A következő hozzászólók a küldeményfeldolgozás és -továbbítás meggyorsításának, a gépi feldolgozásra alkalmas csomagok nagyobb arányának, valamint a postaforgalmi kezelési kis- és középgepek egyéges karbantartási és kezelési utasításának szükségességével foglalkoztak.

A Postások Szakszervezete közgazdasági osztályának vezetője, Kovács József a gazdasági munkához nyújtott szak- és középiskolai képzésről beszélt. Ezzel a tevékenységgel körbe tartozik a tervezésben való részvétel. A különböző szintű szakszervezeti szervek megvitatták a terveket, mégpedig az előtervek stádiumában. Ezek érdemi viták voltak. A központi vezetőség úgy ítélte meg, hogy jó az előtervek megvitatásának módszere, s a jövőben is ezt kell alkalmazni. A szocialista munkaversenyről szólva az erkölcsi megbecsülés jelentőségét méltatta, szemben azzal a helytelen szemlélettel, amely túlságosan előtérbe helyezi az anyagi megbecsülést. Megállapította, hogy a munkafegyver a postán a népgazdasági átlagnál jobb. Ezzel azonban nem lehetünk megelégedve, amíg a munkaidőalapot nem használjuk ki kellőképpen valamennyi munkaterületen. Ehhez a kérdéshez kapcsolódik az a gondolat is, hogy az anyagi eszközök iránti igények benyújtása járjon együtt a tervezett követelményrendszer megvalósulásával.

Koczka Antal, a Miskolci Postaigazgatóság vezetője tájékoztatta a résztvevőket arról, hogy az igazgatóság a fő gazdasági mutatókat maradéktalanul teljesítette, sőt gazdasági eredményük jobb volt a tervezettnél. A gazdasági szabályozók módosítására azonban már szükség volt, hiszen például az igazgatóság életében először kellett veszteséget tervezniük.

Az igazgató aggálvát fejezte ki a koncepció megvalósításával kapcsolatban, mivel saját forrásunk a gyorsabb fejlesztést nem fedezi.

Orova József szakosztályvezető ismertette a vezetékes távközlés legjelentősebb eredményeit, köztük azt, hogy az állomásszaporulat az elmúlt évben a tervezettnél több, mintegy 27 000 volt. A Budapesti Távközlési Igazgatóság több éves erőfeszítése is eredményesnek bizonyult, hiszen jelentősen javultak a távbeszélő-szolgálat minőségi mutatói. Ugyancsak jelentős eredmény, hogy az alközpontok 83 százalékának fő vonalait pbx-sorozatra tették.

Balogh Pál, az MSZMP KB politikai munkatársa arra utalt, hogy a folyó év a politikai eseményeknek, így a kongresszusnak, a felszabadulás 35. évfordulójának, az országgyűlési és tanács választásoknak az éve. Emellett gazdaságilag is fontos, hiszen a módosított szabályozók bevezetésének esztendője is.

Terveink megvalósítását az alapvető céloknak, amelyek kettősek: egyrészt folytatni kell a gazdasági egységesítést, másrészt meg kell tartani a jelenlegi élet-színvonalat. A postai tervek megvalósíthatók, ehhez nagy segítséget nyújt a cselekvésre készítő politikai légkör, valamint a hírközlés távlati fejlesztési terve. A jövőben ennek szellemében kell tovább lépni és dolgozni.

Dr. Jádó János, Pécs 1. postahivatal vezetője a hírlap- és távirat-képzés nehézségeit ecsetelte, és egyúttal javasolta, hogy a Mecsekben és más hegyi telepeken oldják meg a gépkocsival való kézbesítést.

Kellemesen súlyosak a posta gondjai — kezdte hozzászólását Pullai Árpád miniszter. A posta kiharcolta, hogy foglalkozzon vele, tevékenysége vitatottává vált. Lehet szeretni, lehet szidni, csak hallgatni nem lehet róla. A viták eredménye az lett, hogy az ország állami és társadalmi vezetői megismerték a posta erőfeszítéseit, gondjait.

A hírközlésnek egyszerűen koncepcióként emlegetett távlati fejlesztési terve az elmúlt évek legbecsebb politikai és erkölcsi eredménye. Ez nagy lehetőség a posta kezében, ugyanis fejlesztése a szubjektív megítélésnek talajáról állami szintre helyeződött. A koncepció vezérli a soron következő öt éves terveket, meghatározza és irányítja évtizedeken keresztül a posta fejlesztésével foglalkozó munkáját. A fejlesztési feladatokkal fontosság, nagyság és időszűrés szerint sorolja.

Az elmúlt időszakban jelentősen javult a postások bérszínvonala. Az is hosszú évek óta először fordult elő, hogy a posta teljesítette létszámtervét. Tehát már nem a postától mennek el az emberek, hanem a postához jönnek. Külön öröm, hogy az új dolgozók fele a forgalomhoz jött. Sajnos, Budapestben még nem érződik ez a javuló irányzat.

A miniszter a továbbiakban az új szabályozó rendszerről beszélt, kiemelve, hogy a gazdálkodó egységeknek kell a szabályozókhoz igazodniuk, s nem fordítva. Politikailag és gazdaságilag ez az egyetlen járható út.

A posta legnagyobb feladata ebben az évben az 52 000 telefonállomás felszerelése. Ezt végre kell hajtani, ezen múlik a posta hitele, hiszen a kormány megadta hozzá a lehetőségeket. Nincs magyarázat, amely a postát felmenthetné a kötelezettsége alól. Nagy figyelemre és pontosságra van tehát szükség, minden postás dolgozó, különösen pedig az aktíválás jelen levők részéről. Az aktív politikailag el van kötelezve, és ez következetes követelmény kíván tőle bármilyen jellegű munkájában — mondta befejezésül a miniszter.

A megbeszélés tanulságait Horn Dezső miniszterhelyettes foglalta össze, ismételt rámutatva az új gondolkodásmód, a gazdasági szemlélet fontosságára.

Besenyei Miklós főtítkár, az aktívaértekezlet elnöke a szakszervezetnek a gazdasági munkát segítő fő tennivalóit vázolta, s bejelentette, hogy február folyamán ezt a tanácskozást hasonló megbeszélések követik a közép- és postaszerveknél.

Mezőfi László

Tízezer kötetes könyvtár

A közművelődési munka fontos része az olvasási igény feltételezése, az olvasás megszervezése, a könyvtári tagok számának növelése, az érdeklődés befolyásolása. A kiemelt feladatú Budapest 70. és 78. postahivatalnak közös szakszervezeti könyvtára van. Mind az összlétszám, mind a foglalkoztatott fizikai dolgozók száma szerint ez a két hivatal Budapest legnagyobb postai üzeme. A könyvtár vezetését egy éve vette át Molnár Bálintné, aki a Szabó Ervin Könyvtár dolgozója volt, és kilenc évi könyvtárosi gyakorlattal rendelkezik. Mint megtudtuk, érzelmi szálak fűzik a postához. Édesapja mint kézbesítő kezdett Kőbányán, és 40 évi postai szolgálat után került nyugdíjba.

— Nehéz volt az indulás? Mi az egy évi munka mérlege? — kérdeztük Molnár Bálintnét.

— Csaknem tizenháromezer könyvet kellett leltárilag átvenni, több ezret selejtezni, majd teljesen új könyvtári katalógust készíteni. A KISZ-szervezet igen sok segítséget adott az induláshoz, a selejtezéshez, ezért hálás vagyok. Ennek a nagy munkának a befejeztével tudtam hozzáfogni az érdemi feladathoz. Olyan könyvtárt vettem át, amely betegség, illetve munkaerőhiány miatt tartósan zárva volt. Sajnos, elszórtak a dolgozók a könyvtár látogatásától. Szinte előről kellett kezdeni az olvasók szervezését, a propagandát. Ehhez a munkához sok segítséget nyújtottak a két hivatal párt-, társadalmi és gazdasági vezetői. Nagy öröm számomra, hogy az elmúlt év végére százzal nőtt a könyvtári tagok száma, nőtt az olvasottság. 1979-ben 3310 látogatója volt a könyvtárnak, s összesen 7305 könyvet kölcsönöztünk. Örömdet, hogy az olvasók köréből 25 százaléka fizikai dolgozó.

— Mit tesz az olvasás megszerettetéséért?

— A könyvtár előtti falújságon mindig ismertetem az új könyveket. A munkatáji

osztályon az új dolgozók frásos tájékoztatót kapnak, melyben tudomásukra hozzuk, hogy tízezer kötetes könyvtár áll rendelkezésükre. Az elmúlt évben, nagy érdeklődés mellett, két író-olvasó találkozót tartottunk. Berkesi András író, majd Soós Zoltán költő beszélgetett postás olvasóival. E rendezvényekkel sikerült megnyernünk a szocialista brigádokat. A brigádok kulturális vállalásaiban szerepel az olvasás, a könyvtári tagság. Ez nem amolyan formális felajánlás, a gyakorlatban mérhető a brigádtagság érdeklődése, s ezt én igazolom is a naplókban.

— Hogyan befolyásolható az érdeklődés?

— Ez igen hálás, megtisztelő feladat. Szerencsémre igénylik is a könyvtári tagok. Segítségemet kérik a válogatáshoz. Vannak, akik a szórakoztató olvasmányokkal kezdik a könyvekkel való ismerkedést. Őket fokozatosan segítem hozzá az igényesebb irodalom megismeréséhez, megszeretéséhez. Mindezt kulturális nevelő, egyúttal politikai munkának tekintem. Persze, befolyásolják az érdeklődést külső tényezők is, a tv-műsorok hatása például egész pontosan lemérhető a könyvek forgalmán.

— Tagja-e a helyi művelődési bizottságnak?

— Igen. Mind a 70-es, mind a 78-as hivatalban részt veszek a közművelődési munkában. Közös közművelődési feladattal dolgozunk, s igen jó az együttműködésünk. A könyvtár is segíti többek között az oktatást. Nagyon sok dolgozó tanul az általános és középiskolákban, valamint magasabb fokon. Feladatunk például az is, hogy beszerezem a dolgozóknak a kötelező olvasmányokat. Ha olyan szakirodalmat kérnek tőlem, amely nincs a könyvtárban, beszerezem másuttól, könyvtárközi kölcsönzéssel. Így például a Postás Művelődési Központtól, amelynek nyolcvanezer kötetes könyvtára van. De adott esetekben a Szabó Ervin Könyvtár is segítségemre van. Az így beszerzett köny-

vekért hálások az olvasók, mert mentesülnek az utánjárásról.

— Van-e fejlődés a könyvtár állományában?

— Az elmúlt évben csaknem tizenháromezer forintért vásároltunk 380 új könyvet a 70-es és a 78-as postahivatal szakszervezeti bizottságának, a Budapesti Postaigazgatóság Szakszervezeti Tanácsának és a Postások Szakszervezete kulturális osztályának anyagi segítségével. Az is lehetővé vált, hogy fontos folyóiratokat, napilapokat is megrendeljünk. Erre eddig nem volt lehetőség, de igény igen.

— Hogyan indult az új évi munka?

— Új módszerként bevezettem az új könyvekre az előjegyzést. Ugyanakkor azokat a dolgozókat, akiknél lejárt az egyhavi kölcsönzési idő, udvariasan levélben, megkértem a könyvek visszahozására.

— Mi a további célja?

— Az elért eredmények továbbfejlesztése. Jelenleg csaknem 400 rendszeres olvasónk van. Ez a két hivatal létszámának 30 százaléka, ami jó átlagnak mondható. De én tovább szeretném növelni az olvasottságot, elsősorban a szocialista brigádok, a fizikai dolgozók, a fiatalok és a nők körében. Ehhez kérem a tömegszervezetek segítségét. Különös tekintettel hazánk felszabadulásának 35. évfordulójára, amelynek tiszteletére a Postások Szakszervezetének Központi Könyvtára olvasópályázatot hirdet *Harmincöt év az irodalomban* címmel. Ennek az a célja, hogy az elmúlt 35 év magyar irodalmát tanulmányozzák az olvasók, s ennek megismerése után véleményeket olvasónaplóban megírják. Szeretném elősegíteni, hogy a 70-es és 78-as postahivatal dolgozói is minél nagyobb számban — és sikerrel — vegyenek részt a pályázaton. Az ehhez szükséges irodalmat a könyvtár szolgáltatja, ezt megígértem — mondta Molnár Bálintné.

Bokros Erzsébet

A postások zenekara

Szocialista szerződés brigádokkal

Szinte szünet nélkül cseng a telefon dr. Vasady Balogh Lajos zeneigazgató irodájában. A fél szavakból is kiderül, hogy újabb külföldi szereplésre készül a Postás Szimfonikus Zenekar. Legközelebb Nyugat-Berlinbe mennek, a húsvéti fesztiválra, amelyen a Veronai Aréna együttesel közösen mutatják be a Traviátát. Húsvét napján pedig szimfonikus koncertet adnak.

Nemrég, decemberben tértek haza egy másik sikeres külföldi útról. A milánói operával adták elő a Traviátát, Luxemburgban, Hollandiában, Svájcban, Belgiumban, Ausztriában arattak tetszést a zenéért közönség körében. Több mint 10 éve járják Európát országait a Scala Stagióval, ezáltal majdnem ötszázszor dirigálta a zenekart dr. Vasady Balogh Lajos.

— Ennyi külföldi szereplés után mi marad itthonra?

— Vendégszerepléseink mellett évenként általában 120 koncertet tartunk itthon. Ezek közül ötvenet az Országos Filharmónia rendezésében, 25–30 előadást pedig az igényektől függően a postaszerveknél.

— Milyen az idei programjuk?

— Igyekezzünk az idén is gazdag választékot nyújtani a zeneszerzőknek. Folytatjuk a Zeneakadémián évek óta sikeres Remelművek sorozatunkat. Sikertől elerni, hogy ma már a bérlettulajdonosok 72 százaléka postás, kezdetben ez az arány csak 20–22 százalék volt. Még most sem vagyunk elégedettek, de azért jó érzés, hogy a zeneakadémián esteken az 1500 néző közül 1100 postás.

— Gondolom, a zenekar sok évtizedes művészi nevelő munkájának köszönhető, hogy sok postás szereti a zenét.

— Valóban, már az óvodások körében elkezdjük a zenei ismeretterjesztést. Eleinte félttem, hogy nem tudjuk kellően lekötni a kicsik figyelmét. Kellemes csalódás ért, amikor láttam, hogy az óvodások milyen fegyelmekkel, figyelemmel hallgatják műsorainkat. Igaz, koruknak megfelelően általában kis mesejátékokat mutatunk be. Előtte megbeszéljük, melyik hangszer, melyik szereplőt személyesíti meg. Évenként 6–8 al-

kalommal találkozunk a gyerekekkel.

— A postai szakközépiskolák diákjait rendszeres előadásokon ismertettük meg a komoly zenével. Kamaraegyüttesek ellátogatnak a kollégiumokba, ismeretterjesztő előadásokat tartunk, híres szimfonikákat, zeneműveket mutatunk be. Örömmel látjuk, hogy nem hiábavaló ez a munkánk. Az új bérlettulajdonosok nagy része azok közül a fiatalok közül kerül ki, akikkel már a középiskolában is találkoztunk.

— Egyre jobb és tágabb a kapcsolatunk a vidéki postaigazgatóságokkal. Pécsre évenként hívnak, Szegedre is rendszeresen ellátogatunk. A Soproni Postaigazgatóság többször is kér előadásokat. Sajnos azonban, Debrecenbe évek óta egyszer sem hívtak. Pedig szívesen elmegyünk bármikor vidékre. Még soha nem fordult elő, hogy postás meghívást elutasítottunk volna. Sőt, nemcsak az igazgatóságok székhelyén tartunk előadásokat, a nagyobb városokban, községekben is érdeklődnek a zenénk iránt. Például Veszprém, Győrben, Szombathelyen is tartottunk koncertet a postásoknak. Jártunk Egerben, Gyulán. Szívesen elmegyünk más igazgatóságok területére is, remélem, tovább növelhetjük így a zeneszerető postások számát, ha élnek ezzel a felkínált lehetőséggel. Az a törekvésem, hogy a posta dolgozóit vezetői egyaránt érezzék, hozzájuk tartozunk mi is.

— Maradék szabad időnk a tanácsai rendezvények és a szocialista brigádokkal kialakított kapcsolataink kötik le.

— Hogyan tud egy szimfo-

nikus zenekar brigádokkal kapcsolatot tartani?

— Több brigáddal is van baráti kapcsolatunk. Például a simontornyai börgyár meg az abonyi termelőszövetkezet kollektívájával szocialista szerződést kötöttünk.

— És postás brigáddal?

— Sajnos, nem...

— Pedig, azt hiszem, semmi akadály.

— Sőt, minden lehetőségünk megvan arra, hogy ugyanolyan rendszeresen találkozzunk a brigádtagokkal, mint például a középiskolások fiatalokkal. Itt a díszteremben úgy százötvenen férnek el. Nagyon szívesen mutatnánk be zeneműveket, tarthatnánk elméleti előadásokat, válaszolnánk a kérdésekre. Bizonyára baráti légkör alakulna ki a brigádok és a zenekar tagjai között.

— Úgy tudom, szép előadásokkal készülnek a nyári estére is. Melyik zeneművet említitek meg az idei programból?

— A Szabadtéri Színpadok Igazgatósága és a Filharmónia rendezésében önálló koncerteket tartunk Fertőrákoson, a Margitszigeten, Keszthelyen, Esztergombán, Debrecenben... Ami a programjainkat illeti... Nem tudnék választani, minden művet szeretek. Úgy állítottuk össze műsorunkat, hogy a barokk zenétől a klasszikusokig át a modernig mindent felölel. Talán annyit mondanék el, hogy sok szeretettel készülünk a következő évekre. Kodály Zoltán és Bartók Béla születésének 100. évfordulójára, amelyeket méltón akarunk megünnepelni a világ más zenészeivel együtt.

Szirmal Márta

Egy egészen kicsi kispolgár

A kispolgár sokáig úgy élt a köztudóban, mint a jelen-téklens, szürke átlagember. Az a valaki, akivel sohasem történik semmi. Mindene a hivatal meg a család, és e két pólus között telik el az élete, amelyről tulajdonképpen nincs mit mondani. A világ nem gazdagszik általa, s neve is csak a temetőben, a sírkövén marad fenn, ameddig e végső nyughelyet is át nem rendezik.

A karikatúrák is rajta élcelődtek, kigúnyolva viselkedését, öltözködését, megrogzított szokásait. A könykvédő jelkép lett, de arra senki sem gondolt, hogy odabenn, lelke mélyén mi rejtezik. Mit gondol akkor, amikor tiszteletteljesen azt mondja a főnöke: Igenis, Uram! Úgy lesz, Uram!

A szovjet rendező, Mihail Romm a *Hétköznapis fasizmus* immár klasszikus képsorában arra utalt, hogy mindez csak látszat. A kispolgári lét életforma táptalaján ott tenyészik az elfojtott indulat, burjánzanak a különféle jobboldali ideológiák, s ha akad, aki megszervezi a jelentéktelenek légiját, megszületik vagy a féltelmes „rend”, vagy éppen ellenkezőleg a mindent tagadó, a féltelen szabadságot hirdető, a vörös lobogót lengető és hangzatos álbaldolai jelszavakat hirdető anarchia.

E magatartás természetrajza az olasz Vincenzo Cerami regénye, amelyet a majdné neorealizmus egyik legjelesebb forgatókönyvírója, Sergio Amidei vitt filmre Mario Monicelli rendező társaságában. Egy egészen kicsi kispolgár címmel, a nálunk is jól ismert kitűnő Alberto Sordival a főszerepben.

Közös munkájuk a mai olasz valóságból indul ki, és arra figyelmeztet: hova is juthat az egyes ember és maga a társadalom is, ha a kispolgár úgy érzi, hogy neki magának kell lenni a nyomozónak, a bíróságnak és az ítéltvégrehajtónak, hiszen a rendőrség (erről az újságok-

ból is meggyőződhet) tehetetlen.

Látteleltük, a Vivaldi család egy miniszteriümi tisztviselő-familia mindennapjait mutatja be. Életcéljuk annyiból áll, hogy szemük fénye, Mario, idővel elfoglalja majd a nyugdíjba menő apa helyét az íróasztal mögött. Erről álmodoznak — még Amelia, a feleség is — bár az ő látóhatára még ennél is korlátozottabb, hiszen csak odáig terjed, hogy férjének, gyermekeinek mindene meglegyen.

Az idült éppen a beteljesedés küszöbén zúzza szét a könyörtelen valóság (vagy a buta véletlen — ahogy jobban hangzik). Am, ha a dolgok mélyére nézzük: az erőszak világában — a mai Olaszországban — az ilyen véletlen tulajdonképpen nem is olyan véletlen. Nagyon sok az összetevője.

Giovanni Vivaldi, amikor életcélja megismerésül, és már vissza sem húzódtat a maga kis világába, mert megzavarták körét, maga veszi hát kézbe a dolgok irányítását. Nem fordul a rendőrségre, nem bízik semmiben és senkiben, hanem kizárólag a bosszúnak él. Ez lesz új életcélja, s e magatartása lélektani értelemben talán meg is érthető. Amikor azonban végrehajtja a maga ítéletét, azt kell tapasztalnia, hogy üres az élete. Ettől kezdve keresi az alkalmat, hogy újra ítéelkezhessen, s így válik farkasok között maga is farkassá.

Mario Monicelli rendező értelmezésében a láttelelt bizonyos tragikomikus elemeket is hordoz magában, de amikor a drámai fordulóponthoz közeledik, a történet felhangja mindinkább tragédiává válik, még akkor is, ha a másikkal kitűnően játszó Alberto Sordi (Giovanni Vivaldi) egész lényé s általunk ismert szerepköre inkább könyvedebb műfajt sejtet. Stílusos és hiteles alakítás az amerikai Shelley Wintersé, a feleség szerepében.

Abel Péter

Úgy érezzük, megértte...

1979. január 1. óta működik Kecskeméten a Postás Ifjúsági Klub. Nem először alakítottak a postás fiatalok a „híres városban” klubot. 1979 előtt már több alkalommal hozzáfogtak szervezéséhez, de a szerencsétlen körülmények közrejátszása miatt minden erőfeszítés eredménytelen maradt. Az igény többször is felmerült, mígnem 1978 decemberében a KISZ-alapszervezet vezetősége taggyűlés elé vitte a kérdést. Nagyon sok ellenvélemény hangzott el, a klub létrehozása ellen többen is felemelték hangjukat, a kudarcokat, a kártartás hiányát, a tapasztalatlanságot hangoztatva.

Szerencsére akadtak olyanok is, akik kiálltak az ügy mellett, felismerve a lehetőséget egymás jobb megismerésére, a szabad idő értelmesabb hasznosabb eltöltésére. Azután elkezdtek az első pöntki klubest... A szervezés jó volt, mégis — bátran be kell vallani — az érdeklődés a vártnál kisebb volt. Ez természetesen nem azt jelenti, hogy a 30 fős társaság nem szórakozott kellemesen. Az „első fecskek” vitték a hírt, és a tagság nem kis öröme hozták az új résztvevőket, a barátokat, ismerőseket.

A tagság számának növekedése megkívánta a változatos programokat. Volt vidám divatbemutató, pol-beat est, fotókiállítás és vetítés a Kiskun-sági Nemzeti Parkról, asztali-foci-bajnokság, szocialista brigádok vetélkedője, vidám társasjátékok és természetesen az elmaradhatatlan disco. Ma már ott tartunk, hogy bizony, egymástól sem félünk. A kezdetben még kényelmes helyiség már arra sem elég, hogy az idokozben 60 fős

emelkedett klubtagság kultúrális körülmények között szórakozhasson. Arról nem is beszélve, hogy a kb. 60–70 négyzetméteres — nappal ebédlőből, alkalmanként szemináriumi teremként szolgáló helyiségből többször is kiszorultak a programok, klubestek után érdeklődő fiatalok.

Nemcsak a postás fiatalok szórakozásáról kell itt gondoskodni. Több KISZ-alapszervezet kért már eddig klubtagsági igazolványt. A Magyar Róhadereg és az Alföldi Cipőgyár 10–10 fiatalja rendszeres látogatója rendezvényeinknek. Nagy örömrünkre igen szépen emelkedett a taglétszám, de helyszűke miatt egyszerűen lehetetlen több fiatal fogadni. Így aztán a vezetőség egyik szeme sír, a másik nevet.

Sajnos, más gondjaink is akadnak. Vannak „nehéz fiúk”, őket ki kell utasítanunk nem éppen megfelelő viselkedésük miatt. Célunknak azt tekintjük, hogy a klub kulturális szórakozást nyújtson, ne arra szolgáljon, hogy cél nélkül teljék el az idő.

Nagyon sokat kell dolgozunk. Sokszor úgy érezzük — éppen a gondok miatt —, hogy elfogytak a lehetőségek, és nem tudunk kikerülni a megoldatlan kérdések útvesztőiből. Azután az elkövetkező pönteken az önéletrajz, vidám szórakozó fiatalokat látva újult becsúszással folytatjuk a munkát.

Azt üzenjük minden klub vezetőjének, s ezt bátran valljuk: legnagyobb öröm és eredmény, ha másoknak nyújtani tudunk valamit, ami közelebb hozza őket egymáshoz. Bármennyi kudarcra, fáradságra is járt eddigi munkánk, úgy érezzük, mindenképp megértte.

Gubacsi Józsefné

Böjti szelek

(Haraszi Alfréd metszete)

Ismét Salgótarjánban a postás fiatalok

Az elmúlt év novemberében lezajlott munkahelyi versenyek után a Szakszervezetek Budapesti Tanácsa a Fővárosi Művelődési Ház közreműködésével január 25–26-án rendezte meg a munkásfiatalok V. országos vers- és prózamondó versenyének budapesti területi döntőjét.

A postásfiatalokat Faragó Gabriella (Budapesti Távbeszélő Igazgatóság, Tanműhely), Fülöp Rozália (Postás Irodalmi Színpad), Tóth Tibor (Központi Munkásszálló) és Újvári Tiborné (Újpesti postahivatal) versenyzője képviselte a középdöntőben.

A feszültséggel telt várokozás közben Simon Lászlónak, a Szakszervezetek Budapesti Tanácsa titkáranak nyitószaival megkezdődött a verseny.

Az első versmondó fellépése után mi, postások kissé megkönnyebbültünk. Szerénytelenség nélkül megállapíthatjuk, hogy versenyzőink felkészültsége, versválasztása állni fogja a próbát, és ez némi önbizalmat adott.

Bizakodásunk nem volt alaptalan, hiszen a Bánfi György színművész vezette zsűri a megnevezésénél is mélyebb mezőnyből tizenkét versenyzőt, közöttük két postásfiatal, Faragó Gabriella és Tóth Tibor továbbjutását is javasolta. A kétnapos verseny befejeztével, a zsűrielnök méltató szavai után a továbbjutók könyvjutalmát, a résztvevők pedig valamennyien elismerő oklevelet kaptak.

Elégedetten távoztunk, nyugtázva, hogy április 19-én a salgótarjáni országos döntőről most sem fognak hiányozni a postás fiatalok.

Pálkás Ilona

Lelkesítő eredmények, további lehetőségek

Beszámoló a Budapesti Társadalmi Testnevelési és Tömegsport Bizottság munkájáról

A kínaiak egyik legrégebbi írásos emléke, az i. e. 3000-ből származó Kong Fu; Hippokratész, az ógörög természetvédő, orvos és testnevelő; a gladiátorok edzője, a római Galeus; a francia felvilágosodás kiemelkedő alakja, Rousseau — hogy csak a régebbi korokból idézzek neveket — mind arról igyekszik meggyőzni, hogy a természetes életmód, az egyszerű és egészséges mozgás mennyire fontos az embernek.

„A nevelés nagy titka abban áll, hogy a test gyakorlatai, és a szellem gyakorlatai mindig pihenésül szolgáljanak egymásnak.”

Minél inkább válik az emberi munka szellemi tevékenységgé, annál inkább sürgetőbb és lényegesebb egészségünk, szellemi munkaképességünk fenntartására és megőrzésére a testi kondíció. Az ember életének nemcsak jelensége, hanem feltétele is a mozgás. S a testnevelés ezért korunkban mindinkább felismert közszükségleti cikk, amely semmi mással nem pótolható.

A testkultúra az általános kultúra szerves része, s a testnevelés egészségfejlesztő, erkölcsi és kulturális szervező tényező. Ha a sportról beszélünk (a sport angol szó, magyarul mulatságot, szórakozást és játékot jelent), először majd mindannyiunkban a szédületes eredményeket elérő, nap mint nap új rekordot döntő versenysport jut az eszünkbe, pedig van egy másik is, egy mindenkinek „léptékéhez-mértékéhez” igazított széles skálájú lehetőség, a tömegsport. Ez a mozgalom — mert az — nem ismeretlen a budapesti postások körében.

A Budapesti Társadalmi Testnevelési és Tömegsport Bizottság 9 sportágban — ha lehet így mondani — fejt ki tevékenységét.

Az egyik a legősibb, de bajnokságot nálunk csak 3 éve hirdető sportág az

ATLÉTIKA

Ebben az évben 9 atlétikai versenynapot hirdetnek az üzemek és a dolgozók részére. Az atlétikai szakbizottságot Eder Ferenc vezeti. Az első évben 600 főt vett részt a bajnokságon, 1979-ben már 1000 fővel emelkedett a résztvevők száma (csak a 3000 méteres gyaloglásban 70 fő felett volt az induló). Hogy országos szinten is helytálljanak, abban nagy szerepe van annak, hogy a régi sportolók segítik a szervező munkát, s sikerült egyre több fiatal mozgósítani. Az atlétizálás egyéni sport, eszközök és különösebb külső feltételek nélkül, bármilyen körülmények között elsajátítható és gyakorolható. E sport legnagyobb értéke, hogy az eredmények reálisan mérhetők, közvetlen összehasonlításra adnak lehetőséget és kizárnak minden szubjektív ítéletet. Az

atlétikai bizottságnak az a célja, hogy minél több fiatal bekapcsoljon munkájába. Nemcsak a legjobbak számára biztosítanak edzési lehetőséget.

Eszközeiben ugyancsak széreny és a legkisebb postaszerv számára is megteremthető sportlehetőség az

ASZTALITENISZ

A nagy múltú szakszövület Csapó Emil vezeti. Hat osztályban küzdenek a férfi versenyzők (48 csoport), a nőknél a 2 osztályban 16 csapat indult a február 10-i bajnokságban. Jó a kapcsolatuk a versenysporttal. Ennél a sportágnál is nehezebb a versenyek lebonyolítását, hogy a tömegsportban nincs munkaidő-kedvezmény, s a város különböző pontjairól (Újpest, Pesterzsébet) induló csapatok számára nem könnyű megszervezni a találkozást. A jól asztaliteniszező postásokat az illetékes kerület is figyeli. Nagy a csábítás. A vélemény az: játszozzanak a munkahelyen, a kerületben, mindegy. A fontos az, hogy minél többen és többször játsszanak.

SAKK

Ez sem igényel különösebb technikai felszereltséget, és külső körülményektől mégis két csapattal kevesebb (tavaly 26, az idén 24) nevezett be a február 1-én indult versenyre. Az egyes csapatok összefogása minőségi fejlődést eredményezett, a felsőbb osztályokban szorosabb és színvonalasabb a küzdelem. A kerületi versenyeken is szép számmal találkozhatunk postásokkal. A versenyszerű sport elkülönül ugyan a tömegsporttól, de sok egyesület nagyon jó lehetőségekkel rendelkezik, és így a versenyzők számára vonzó. Ez a tömegsportág a versenyisport felé csúszik. S az is baj, hogy a postán egyes vezetők inkább elengedik idegen egyesülethez a sportolót, mintsem, hogy hozzájáruljanak a PSE-ben történő versenyzéshez. Arra büszkéek lehetünk, hogy több olyan sportolónk van a tömegsportban, akiket az egyesületek el akarnak vinni. Akkor azonban inkább maradjanak a PSE-nél, ott versenyezzenek! Jó lenne, ha a szakvezetők is így gondolkodnának valamennyien. A sakkozók munkáját Iványi Gábor fogja össze.

Öt olyan szakbizottság működik a tömegsportbizottságon belül, mely sportágak eszközei és térigényesei, vagyis legfőképpen a pálya, a küzdőtér elengedhetetlen feltétele.

Nagy népszerűségnek örvend a

TEKE

Január 28-tól hirdették meg a bajnokságot, melyre 32 csapat nevezése érkezett. Az Április 4-e kupa a csapatok közötti, a November 7-e kupa az egyéni teljesítményeket értéke. Szakbizottságukat Bertalan Sándor vezeti. Az üzemi bajnokságokon is szép eredményeket értek el. A sakkozókkal együtt nagy részük volt abban, hogy a budapesti sportakción szívesen szerepelt a Postás. Tevékenységüknek határt szab, hogy a versenysport hátrányára nem terjeszkedhetnek, pedig volna igény.

LABDARÚGÁS

E sportág munkáját Kiss Sándor fogja össze; segítőitársai is van, Rammer Dezső és Kiss László. A nevezési határidő február 15-e volt. A népszerűséggel nincs baj, csak kevés a küzdőtér. 88 csapat indul az idén, 80 férfi és 6 női csapat. A gond az, hogy nem mindenki veszi komolyan a versenykiírásokat. Ezen úgy segítettek, hogy az évtől kezdve egyetemesítik az óvásra vonatkozó szabályokat (elkerülve az egyéni értelmezést), és az egész évadban a háromszori ki nem állás már a csapat kizárását vonja maga után.

KÉZILABDA

A szakosztályt Molnár Attila vezeti. A bajnokságra március 15-ig lehet nevezni. Szeretnénk női bajnokságot is lebonyolítani. Ez azonban nem egyszerű, mert ez a sportág is — akárcsak a

RÖPLABDA

melynek munkáját dr. Fejes Béla irányítja — technikai tudás és gyakorlatot igényel. Az alapsmereteket (csupa példával: csak az áhítja a diplomátudingot, aki már evett belőle, s ízlést neki) már a kezdésnél feltételezi. A röplabdában ennek hiánya feltűnő, hisz ezzel kevesebb általános és középiskolai tornatanár foglalkozik, mint például a kézilabdával. Egy csapat kiállításához 6—8—10 fő szükséges. A labdakezelést hosszú gyakorlás után lehet csak megtanulni. A versenykiírásban is jelezték: az egyszerű kezdő csapatok is nevezhetnek, a felkészítést, az edzést a szakbizottság hathatósan segíti.

A köztudatban a legmósbóbb helyen szerepel, a résztvevők számát tekintve is a lehetőségek alatt maradó sportág.

EVEZÉS

Szakbizottsági vezetőjük Makai Attila. A budapesti postások ismerik a Római-partot, mint üdülési és pihenési lehetőséget. Azt azonban egy-két gazdag (a sportág hagyományával rendelkező, s ezért a sportághoz elengedhetetlenül szükséges, sok pénzbe kerülő feltételekkel, hajóval bíró) postaszerv dolgozótól eltekintve kevesen ismerik, sajnos, még a szakszervezeti bizottságok sem, hogy nemcsak a part nyújt pihenési lehetőséget, felüdülést, hanem a víz is, melynek meghódítására több közhasználatú hajó is rendelkezésre áll. Várják tehát a kisebb postaszervek evezni tudó és szerető dolgozóit is.

Makai Attila a versenysportból került a tömegsport élére, 48 óta ismeri a Római-partot, 54 óta szervezőként, vezetőként vesz részt ebben a munkában. A kajakszakosztályból kiemelkedett versenyzők vállalták az edzést és felkészítést.

A tél pihenőideje ennek a sportágnak. Most a 180 hajó felkészítése folyik a nyári idényre. Verseny is lesz ezen a nyáron, 2 gyorsasági, 4 túra- és 2 egyéb.

TERMÉSZETJÁRÁS

Van még egy sportág, mely egyetlent nem méri az időt. Minden életkor előtt nyíva áll: az izmok engedelmességét fo-

kozza az örökké megújuló, mindig más természet szeretete; a szépet, érdekessé, történelmet, s újat látni akaró, szellemi frissességet is igénylő kíváncsiság. A természetjárók megmozdulásait dr. Katona Gyula szervezi. Az utóbbi években a láb mozgását nagyon ügyesen összekapcsolták a fej munkájával is: városismereti szellemi vetélkedőt szerveznek. Most is lesz egy, melyre várják a jelentkezőket, a felszabadulás tiszteletére rendezett városismereti vetélkedő. Ebben az évben két alkalommal szerveznek túraversenyt is, de, hogy a nagyobb megpróbáltatástól megijedők is kirándulhassanak, 1980-ban Veszprémben és Gyöngyösrre indítanak postás vonatot.

S amit talán kevesen tudnak: a Rudas fürdő hétfőn és csütörtökön este 7—8 óráig a postás dolgozókat fogadja. Oláh Gyula edzőnél kell jelentkezni. Ő ad igazolást, 5 forint tagsági díj ellenében, ezt a lehetőséget a családtagok is igénybe vehetik.

Sokféle lehetőség kínálkozik tehát a postásoknak együttes és egyéni erőpróba, játéka, szórakozásra.

A társadalmi és tömegsport bizottság tagjai valamennyien társadalmi munkások. Szervezik a sportéletet. Lendíti őket a sportszeretet. A titkári teendőket Széplaki László látja el.

22 éve (1958-tól) vált szervezetté a tömegsportmozgalom a postán, akkor kapott a munkához nélkülözhetetlen, csak ezzel foglalkozó szervezőt. Az elmúlt évtized tömegsportoskirei elválaszthatatlanok a munkát szervezők nevétől. Pressmayer Józsefnek hívják (1932-től volt a PSE versenyzője, középtávú, gyalogló és háromszoros). Ő volt az, akit 1958-ban „kiemeltek”. Odaadása, szervezőkészsége a sportmozgalomnak lendületet adott. Most a bizottság elnöki tisztét tölti be.

A tömegsportban kötelezettség nincs. A fegyelmet az öntudat biztosítja. Itt a versenysportból kiöregedő és még sportolni akaró embernek ugyanúgy helye van, mint a teljesen kezdő, a szakágat alig-alig próbálgató játékosnak. Mindenki megtalálja a sportolási lehetőséget, akinek igénye a mozgás, a játék. A tömegsportba mindenki bekapcsolódhat. Megvan a továbblépési lehetősége is. Az egyenlő feltételekkel küzdők megosztására kialakították az osztályrendszert, egyéni és csoportjátékban egyaránt.

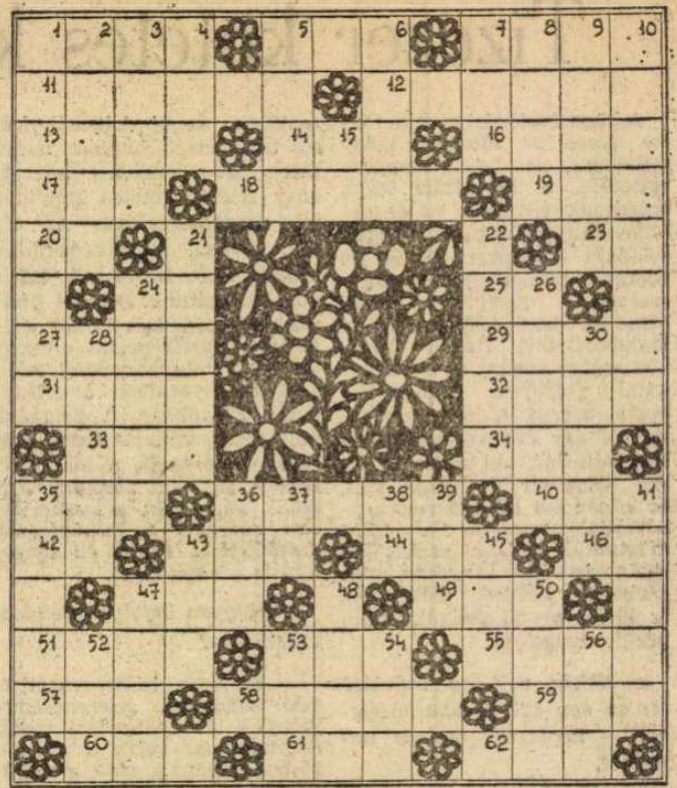
— Ha a sportvezetőnek jó a szeme — mondja Pressmayer József —, megtalálja azt az embert, aki jól fog dolgozni. Az aktivitással nincs gond. A bizottságban már most is sok fiatal van, és ha kiöregszünk, helyettünk is lesznek, akik ugyanilyen lelkesedéssel és megállhatottsággal végzik ezt a munkát. A színvonal emelkedése évről évre tapasztalható. Meg kell szeretetni, és meg is lehet szeretni ezt a munkát.

— Nem vagyok már fiatal, de nem tudom ezt nem csinálni. Ebben nőttem fel. Szeretem a sportot, és azon munkálkodtam eddig is, hogy minél többen megszeressék, bekapcsolódjanak. Az az ember egészséges, aki testileg és lelkileg is egészséges. A sport erre nevel.

Ez év januárjától új tömegsportmozgalom indult munkahelyi olimpia néven. Ennek az a lényege, hogy a sporttevékenység elsősorban a munkahelyeken erősödjön meg, és a sportolás a testedzés rendszerességére épüljön.

A sport, a testedzés a nem versenyszerű sportolók számára egyszerűen csak örömszerző tevékenység. Magunknak, másoknak. A képesség, a feltétel bennünk van. A megteremtett lehetőségekkel élni kell. Mi, saját magunk vagyunk a tét.

Józsa Ágnes

Közeledik a nemzetközi nőnap. Ezt köszöntvén, híres költők nagy szerelmeinek nevét rejtettük el keresztrejtenyünkben.

VÍZSZINTES:

1. Férfinév. 5. Közlekedési pálya. 7. Személyragos határozószó. 11. Talány. 12. A csodálampa tulajdonosa, megrövidült mássalhangzóval. 13. Gyakori vicchős (főn.). 14. Elektromos töltési részecske. 16. Tengerparti üdülőhely Jugoszláviában. 17. Sérülés. 18. ... Andor (színművész). 19. Távbeszélő-berendezés rövidítése. 20. Feszítésre, vagy rögzítésre használt eszköz. 23. Faló egyenmű betű. 24. Folyó Olaszországban. 25. Kettősséget jelöl. 27. Zola keresztneve (főn.). 29. Pótanya (főn.). 31. A göngyölég súlya. 32. Vajda János reménytelen szereplése volt. 33. Költemény tarozéka. 34. A Duna mellékfolyója. 35. Mutatózó. 36. Vörösmartyó Mihály felesége. 40. A ház része (főn.). 42. Francia névelő. 43. Vágóeszköz. 44. Futómadar. 46. Népies nyomóító mutatózó. 47. Tisztelettel nyereség. 49. Korcsak (főn.). 51. Német észak. 53. Északi pénz. 55. Manapság sokat emlegetett ország. 57. Őrmérték. 58. Európai főváros. 59. Számnév. 60. Főnövelő növény. 61. A szájbantálható. 62. Vonatkozó névmás.

FÜGGŐLEGES:

1. Szabó Lőrinc felesége. 2. Keskeny nyílások. 3. Női becenév (főn.). 4. A magyar-ságba beolvadt nép. 5. Bőrből van. 6. Zola-regény. 7. Égítést. 8. P-vel az elején város Olaszországban. 9. Csokorozó. 10. Oriáskigó. 15. Nagy tömegű víz (főn.). 21. Orlo gépezet (főn.). 22. Dohánymaradék névelővel. 24. Kristályos ásvány. 29. Hangulatos, érzelmes jelenet. 28. Flotow operája. 30. Szerb... (irodalomtörténet). 35. Kosztolányi Dezső felesége. 36. Az emberi test szerve. 37. Római súlyegység. 38. Szolmizációs hang. 39. Mutatózó. 41. Radnóti Miklós felesége. 43. Fürdőszoba berendezési tárgy. 45. ...muri (Móricz-regény). 47. Csavar. 48. Drága, ritka érc. 50. Kitértetés. 52. A Volga mellékfolyója. 53. ...szentpéter (község). 54. Névelő. 56. Női becenév.

— Bánhid! —

Beküldési határidő: március 10.
Előző rejtélyünk helyes megfejtése: Csehov, Eminescu, Barcsay, Karel Čapek.
Könyvtárlányt nyertek: Herendi Éva (Barcs), Kősa Andor (Budapest), Mosolygó József (Budapest), Nagy Sándor (Bezenye), Sipos Zoltán (Tatabánya).

Évzáró közgyűlés — utána tánc

A repülők hagyományos farsangi bálját ez évben január 26-án rendezte meg az MHSZ Postás Repülő és Ejtőernyős Klub. A művelődési központtal közösen szervezett diszkóműsorral, tombolával, almatáncos fűszerezett népszert, vidám találkozózt ezúttal is a postás klub évzáró közgyűlése előzte meg a Beniczúr utcai ház dísztermében.

Kovács Gyula klubtitkár beszámolójában ismertette a vitorlázórepülő és az ejtőernyős szakosztály 1979. évi munkáját, majd előterjesztette az 1980-as költségvetést és munkatervet. Hangsúlyozta, hogy utóbbival kapcsolatban, hogy ennek különös jelentőségét ad az MSZMP XII. kongresszus, a Varsói Szerződés megkötésének 25. évfordulója, valamint a postás repülőklub fennállásának 20. évfordulója.

Tavalyi teljesítményükkel most sem kellett restelkedniük a sportolóknak; rendezvényeik közül kiemelkedően jól sikerült például a MÁLEV repülőklubbal közösen szervezett, a dunakeszi repülőtéren lebonyolított, 25. nemzetközi vitorlázórepülő és országos válogató bajnokság, melynek megnyitóján páratlanul sokan vettek részt.

A „hétköznapiokról” szólva elmondta a titkár, hogy az összesen 112 üzemnapon 2249 órát töltöttek levegőben; ebből 53 volt időtartam, 323 magassági és 212 távrepülés. Négyen szerezték meg ezenkívül a B, tízenegyen a C, három a D, ketten-ketten pedig az igen rangos E (aranykoszorú), illetve az F

(gyémántkoszorú) nemzetközi vizsgajelvényt.

A budapesti, az országos és a nemzetközi bajnokságokon ugyancsak kitettek magukat a klubtagok; elsősorban is Szilágyi Zoltán, Szabadfi Botond, Mogyorósi Zsuzsa és Bolla Mária aki egyben MNK-bajnok és az év női sportolója volt.

Az 1400 ugrást végrehajtó ejtőernyős szakosztály tagjai — noha edzési és gyakorlati lehetőségek tavaly igen csekélyek voltak — szintén eredményesen szerepeltek a versenyeken. Hat rangos budapesti, illetve országos bajnokuk van: Majoros József, Novák Lajos és Horváth Pál neve majdnem minden esetben a négy első között volt. Huszonegy ejtőernyős kapott A, B, C, D és E vizsgajelvényt.

Több postás tevékenykedett 1979-ben is a motoros válogatott műrepülő keretében Budaörsön; tagjai közül — a Nyírség Kupáért folytatott küzdelemben, valamint a szocialista országok műrepülőversenyén nyújtott kitűnő teljesítményével — Simon László és Witek Péter szerzett dícsőseget a postás színeknek.

A klub tagjai azonban nemcsak a versenyeken és a repülőtéren igyekeznek jeleskedni, bizonyítva, hogy nem hiába veszik igénybe a különböző postaszervektől kapott támogatást, hanem a társadalmi munkában is. Nemegyszer segítettek már a csúcsforgalom lebonyolításában, s a postaszervekkel való együttműködést mind inkább szorosabba kívánják tenni.

— I. s. zs. —

A Postás Művelődési Központ budapesti postás dolgozók részére — a szakma érdekes pillanatát megörökítő alkotásokat várnak —

POSTÁSOK MUNKA KÖZBEN

Címrel jelölt FOTÓFÁLYAZATOT hirdet.
Beküldendő személyenként 10 db fekete-fehér vagy színes egyedi kép, esetleg képsorozat. A képek legnagyobb szabvány-mérete: 18x23 cm. A határon a jelölést fel kell tüntetni. Minden pályázó külön lezárt borítékban küldje nevét, lakcímét, és mellékeljen listát a beküldött képeiről. A jelölést a borítékra is rá kell írni.

BEKÜLDÉSI HATÁRIDŐ: MÁRCIUS 15.

A pályázatokat a PMK-hoz kell eljuttatni (VI., Benczúr u. 27. Postacím: Bp. Pf. 601. 1373. Bővebb felvilágosítás a 233-001-es telefonszámon kérhető. Az első három helyezett pénz-, a 4., 5. és 6. helyezett tárgyjuttatásban részesül. A legkisebb pályaművekből kiállítás rendez a PMK.

POSTÁS DOLGOZÓ

A Postások Szakszervezetének Lapja Szerkesztő a Szerkesztő bizottság Szerkesztőség: Budapest, XIV., Cházár András u. 13. 1164. Postacím: Budapest, Postafiók 14. 1406. Felelős szerkesztő: BÉNYA ISTVÁN Telefon: 438-777. Eladja a Népszava Kiadó Vállalat Budapest VII., Rakóczi út 5. 1964. Előfizetési díj egy évről: 12,- Ft. A kiadásért felel: DR. SÜTH PÉTER igazgató 80-687. Szikra Lajosné, Budapest. Felelős vezető: CSÖNDES ZOLTÁN vezérigazgató